ΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1923

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ 2ον

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ (104)—19

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 7 (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-74

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

Θ. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ — ΗΡ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Δ. ΒΟΥΤΥΡΑΣ
ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΣ
Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ
Π. ΦΡΟΝΙΜΟΣ
ΑΓΓ. ΔΟΞΑΣ
Χ. ΜΟΡΦΙΝΗΣ
Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ
Ρ. ΦΛΥΡΑΣ
Θ. ΜΗΛΙΔΩΝΗΣ

Σκιτσογράφος
Τ. ΔΕΔΕΣ

Μουσικὸς Κριτικὸς
Ν. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ;

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Η ΜΟΙΡΑ.	ΔΗΜ. ΒΟΥΤΥΡΑ
Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.	ΧΡ. ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗ
. . . . .	Μ. ΔΑΜΙΡΑΛΗ
ΗΛΙ—ΗΛΙ ΛΑΜΑ ΣΑΒΑΧΘΑΝΙ	Θ. ΜΗΛΙΔΩΝΗ
ΚΟΚΟΤΑ	Μ. ΚΑΡΕΛΛΑ

ΤΟ ΚΑΜΠΑΡΕ ΤΟΥ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ
Καμπάνια μὲ 5 χρωματιστὰ κλισὲ

ΛΟΥΣΙΑ	RESTIF DE LA BRETONNE
ΟΙ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΙ ΤΗΣ ΣΠΙΤΖΜΠΕΡΓ	XAVIER MARMIER
ΒΙΛΙΤΩ	PIERRE LOUYS
ΡΩΣΣΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ	ΙΒΑΝ ΜΠΟΥΝΙΝ
ΠΕΡΣΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ	ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ

ΑΠΟ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ	*Ὑπὸ Σουμουρούν*
ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΛΕΣΒΙΑΣ	*Ὑπὸ Σ. Χαμάρα*
Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	*Ὑπὸ Π. Περάτου*
Η ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΙΣ	*Ὑπὸ Γ. Θωμ.*
ΦΙΛΙΑ... ΠΑΓΩΜΕΝΑ	*Ὑπὸ Α. Νάλατου*

ΑΝΑΤΩΛΙΤΗΣ—ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΩΡΓΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: Μουσικὴ Κριτικὴ *Ν. Συνοδινοῦ*.—Θεατρικὴ ἑβδομάς.—Κοσμικὰ νέα.—Ὁ Διαγωνισμὸς τῆς ψευτιᾶς.—Χορευτικὴ κίνησις.—Κουβεντούλα μὲ τοὺς ἀναγνῶστας μας.—Τὰ «Πανελλήνια» εἰς τὰς ἐπαρχίας.—Ταχυδρομεῖον κλπ. κλπ. κλπ.

ΟΛΑ ΝΟΤΕΣ ΓΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΗ

ΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΜΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία Δραχμ. 50	Ἐτησία φρ.χρ. 50
Ἑξάμηνος » 25	Ἑξάμ. » 25

Ἀμερικῆς ἐτησία δολλάρια 5

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα πρὸς τὴν διεύθυνσιν Ὕλη πρὸς τὸν ἀρχισυντάκτην.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ
ΜΕ ΙΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑ

Ἀληθινὰ ἀνάρπαστο γίνηκε τὸ περασμένο φύλλο τῶν «Πανελληνίων» μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀνακαινίσεώς των.

Εἰς πολλὰ κιόσκια ἐτελείωσαν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας καὶ οἱ περιπατεριοῦχοι ἤρχοντο εἰς τὰ γραφεῖα μας ζητοῦντες φύλλα. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ τυπώσουμε ἄλλας δύο χιλιάδας ἀκόμη.

Αὐτὸ ἐννοεῖται μᾶς ἐνθαρρύνει ὥστε συνεχῶς δελτιώνοντες τὸ περιοδικόν σας, νὸ τὸ κάνουμε ὅσο μποροῦμε τὸ καλλίτερο ἀπὸ ὅλα καὶ ἐφάμιλλο μὲ τὰ καλλίτερα εὐρωπαϊκά.

Τὸ σημερινὸ φύλλο πῶς σᾶς φαίνεται; Εἶναι ὅπως τὸ θέλατε καλλιτεχνικό, καλογραμμένο, εὔθυμο;

Καὶ αὐτὸ τὸ ὀφείλομεν κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τοὺς καλούς μας συνεργάτας καὶ ὕστερα εἰς τὸν καλλιτέχνην ἀρχιεργάτην τῶν τυπογραφείων μας κ. Ἐλευθ. Ἐλευθερίου, καὶ τὸν ρέκτην πιεστήν μας κ. Θεοφ. Συριγκάκιν.

— Τὸ προσεχὲς φύλλον τῶν «Πανελληνίων» θὰ εἶναι πανηγυρικόν.

Τὸ περιοδικόν σας μπαίνει αἰσίως στὸ τρίτον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του χρόνον.

— Γι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀναβάλλομε τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου μυθιστορήματος τοῦ κ. Ξενοπούλου «ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ» γιὰ νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ἡ ἀρχή του εἰς τὸ νέον ἐτήσιον τόμον τῶν «Πανελληνίων».

— Καὶ τώρα στὴ συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν. Ὁ νέος ἀρχισυντάκτης δὲν εἶναι καθόλου αὐστηρὸς καθὼς δι' ἐπιστολῆς ἕνας ἀναγνώστης τὸν κατηγόρησε. Ἀπεναντίας μάλιστα. Ἀλλὰ θέλει πράγματα μοντέρνα, εὔθυμα καὶ καλλιγραμμένα, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχουν τὴν ἀπόλυτον τέχνην.

Καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐνέκρινε τὸ «Σὰν ἀγαπᾶμε» τοῦ κ. Καμέλη, τὸ «Θέλω» τοῦ κ. Γ. Ἀνωμερίτη καὶ ἕνα τοῦ κ. Κ. Κοφινιώτη. *«Τὰ Πανελλήνια»*

ΞΕΝΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΣΑΝ ΑΓΑΠΟΥΜΕ

Εἶνε ψηλά, πολὺ ψηλὰ
Ἡ κορυφὴ τοῦ Γολγοθᾶ
Ποῦ ἀργά—ἀργὰ
ἀνεβαίνουμε

Κι' ἐκεῖ γιατὶ λοιπὸν
Σὰν ἀντικρίζουμε τὸ ἄπειρο
Λοιπὸν γιατὶ
πεθαίνουμε;

Γεώργιος Καμέλης.

ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ...

ΑΠΟ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Πές μου μαμάκα, ἀπὸ ποῦ βγαίνουν τὰ παιδιά; ρώτησε ὁ Μίμης τὴν μητέρα του.

— Ἀπὸ τὰ λάχανα, παιδί μου!

Φοβούμενος κανένα μπάτσο ὁ Μίμης δὲν τολμᾷ νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὴν μητέρα του ὅτι ἡ ἀπάντησις αὐτὴ δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ. Ἀρκεῖται εἰς ἕνα δύσπιστο μειδίαμα καὶ ἀπομακρύνεται.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ μικροτέρα του ἀδελφὴ Κοῦλα ὄχι ὀλιγώτερον περίεργος ἀπὸ αὐτὸν νὰ διαφωτισθῇ ἐπὶ τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ κεφαλαίου τῆς φυσικῆς ἱστορίας, πλησιάζει καὶ ἐρωτᾷ τὴν μητέρα της:

— Ἀπὸ ποῦ βγαίνουν, μαμάκα τὰ παιδιά;

— Ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα, τῆς ἀπαντᾷ, ἐκείνη, μ' ἕνα εἰρωνικὸ μειδίαμα.

Δυσπιστοῦσα καὶ ἐκείνη ἀπομακρύνεται, κινοῦσα τὸ μικρό της κεφαλάκι, συστέλλουσα τὰ χείλη της, μὴ τολμῶσα νὰ ἀπανέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἀποκρύφου αὐτοῦ ζητήματος.

Μόλον τοῦτο τὰ δύο παιδιὰ κατέχονται ἀπὸ τὴν ὀχληρὰν ἐπιθυμίαν νὰ διεισδύσουν εἰς τὸ μυστήριο τὸ ὁποῖον ἐπὶ ματαίῳ προσεπάθησαν νὰ ἐξηγήσουν. Ἕνα πρωΐ ἡ μικρὰ Κοῦλα πλέον περίεργη,—λόγῳ τῆς γυναικείας της ἰδιότητος,—εἶπε στὸν μικρούλη ἀδελφό της:

— Καὶ ὅμως Μίμη πρέπει ἀφεύκτως νὰ μάθουμε. Δὲν ρωτᾷς τὴν μαμά μας, μιὰ φορὰ ἀκόμα;

— Θὲ μὲ δεῖσῃ, τὴν φοβοῦμαι.

— Μπᾶ! Δὲν βοιτέσαι! ἡ μαμά μας εἶναι τόσο καλή. Ὑποχωρεῖ.. πάντοτε εἰς ὅλα: προχθὲς τὴν νύκτα τὴν ἄκουσα νὰ λέγῃ εἰς τὸν μπαμπᾶ μας: «Ὄχι! ὄχι! Δὲν ἔχω ὄρεξι». Μὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε καὶ τῆς ἔλεγε: «Θέλω! Θέλω! Δὲν ἐννοεῖς ἐπὶ τέλους ὅτι μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ συγκρατηθῶ;» Ἀπὸ τὴν μετέπειτα σιωπὴ τῆς μαμᾶς συνεπαίρανα ὅτι ὁ μπαμπᾶς ἐπετύγχανε ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε διότι ὅπως σοῦ εἶπα ἐκείνη στὰς ἀρχὰς ἀρνεῖται κάποτε ἀλλὰ κατόπιν ὑποχωρεῖ... δὲν δυσαρεστεῖ κανένα! Εἶναι τόσον καλή!

Πειισθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπιχειρηματολογία αὐτὴν ὁ Μίμης ἀποφασίζει καὶ μπαίνει ἀποτόμως στὸ κομμωτήριο τῆς μαμᾶς του, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ὅπου ἐκείνη εἰς τάσιν ἱππασίας ἐπάνω εἰς ἕνα βαθουλὸ ἔπιπλο ἦτο ἀπησχολημένη εἰς μίαν λεπτὴν καὶ ἰδιαιτέραν τουαλέττα.

—Τὶ θέλεις μικρὲ ἀνόητε; ἠρώτησε τὸ γυιό της μὲ κάποια θυμωμένη ἔκπληξι.

Ὁ Μίμης ἐπανέλαβε μὲ θάρρος τὴν προηγουμένην ἐρώτησίν του.

—Πὲς μας χρυσή μου μαμάκα, ἀπὸ ποῦ βγαίνουν τὰ παιδιά;

—Μά, εἶσαι ἀνυπόφορος, ἐφώναξε ἔξω φρενῶν ἡ μαμᾶ του. Νά! ἀπ' ἐδῶ.... βγαίνουν ἀνόητε, προσέθεσε μὲ ὀργισμένη φωνὴ ἐκείνη δεικνύουσα κάποιο ἀπόκρυφο μέρος τοῦ γυμνοῦ κορμιοῦ της.

Καὶ ἡ χειρονομία της ἦτο τόσον σαφὴς....ὥστε δὲν ἄφινε τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν διὰ τὸ ἀληθὲς τῆς ἐξηγήσεως ποὺ τοῦ ἔδωσε.

Ὁ Μίμης ἔρυγε κατάπληκτος, καὶ τελείως ἀπογοητευμένος ἔτρεξε πρὸς συν ἀντησιν τῆς ἀδελφούλας του.

—Λοιπὸν; τὸν ἐρωτᾷ ἀνυπόμονος ἡ Κοῦλα.

—Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα, ἀναστενάζει ὁ Μίμης, βαθειὰ συγκεκινημένος.

—Πὲς μου γρήγορα, τὶ σοῦ εἶπε ἡ μαμᾶ;

—Τὶ θὲς νὰ μοῦ πῇ! πάλη θύμωσε, φωναξε μὲ ἔδιωξε. Μὰ εὐτυχῶς τὴν ἐγλυτώσαμε εὐθυνά. Ὀλίγον ἀκόμα ἐὰν ἐπέμενα, πρὸς τιμωρίαν μας, θὰ ἄκουγα ἴσως ὅτι βγαίνουμε καὶ ἀπὸ τὸν ὀχετό.....

Δὲὰ σοῦ τὸ εἶπα Κοῦλα, ὅτι ματαιοπονοῦμε νὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὴν ἑρμηνίαν τοῦ Μηστηρίο- αὐτοῦ; Ἂς περιμένουμε. Θὰ τὸ μάθουμε ἴσως ἀργότερα ἀπὸ κανένα βιβλίο φυσικῆς ἱστορίας ὅταν μεγαλώσουμε διότι ἡ μαμά μας φαίνεται ἀνένδοτος εἰς τὴν ἐξήγησιν αὐτήν.

ΣΟΥΜΟΥΡΟΥΝ

ΑΡΑΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΣ

Στῆς ἀμμουδιᾶς τὴν καῦα
κουρμαδιὰ τὸν καμηλιέρη χαιρετᾶ,
κουνώντας τὰ κλωνιά της
καὶ προσφέρωντας δροσιά.
Ἀπὸ τὸ δῶμα, τάφηλὸ
μὲ χαιρετᾶ ἡ ἀγάπη μου
τὰ χέρια της κουνώντας
καὶ προσφέρωντας τὴν ἀγκαλιά.
Ἐγώμαι ὁ καμηλιέρης τῆς Ἐρήμου
ἡ κάψα ὁ θερμός μου ἔρωτας
καὶ δροσερὸ δεντρὶ ἐκεῖνη
εἶν' ἀληθινὸ τάχα τὸ βλέπει μου
ἢ ψεύτικο καθρεύτισμα;

Ο ΧΑΜΠΑΡΑΣ (1)

Σύγγνεφα μαῦρα τὴν ἡμέρα κάνουν σκοτεινή·
μὰ μιὰν ἀχτίδα διαπερνώντας τα
σκορπᾶ στὴν πλάσι τοῦ ἥλιου τὴ χαρά.
Μαυρ' ἡ ψυχή μου, πύχτρα σκοτεινή·
μὰ μιὰ ματιὰ τῆς πολυαγαπημένης μου.
ἀνάμεσα περνώντας ἀπτὸ χαμπαρᾶ
φῶς ρίχνει λάμψη, ἐλπίδα, ἔρωτα.

Κάϊρο ΤΑΚΗΣ ΤΖΑΚΩΝΑΣ

(1) Χαμπαρᾶς, λέγεται ἡ καλύπτρα μὲ τὴν ὁποίαν σκεπάζουν, κατὰ τὸ Μωαμεθανικὸν ἔθιμον αἱ ἰθαγενεῖς τῆς Αἰγύπτου τὸ πρόσωπό τους.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΛΕΣΒΙΑΣ

Ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα συνέδεε δύο καλλιτέχνιδας οἰκοτρόφους ἑνὸς μεγάλου καφέ—σαντάν.

Μέχρι τοῦ τελευταίου μηνὸς ἀκόμη ἠγαπῶντο μὲ μίαν ἀποκλειστικὴ συμπάθεια καὶ περιεφέροντο μὲ μεγάλην περιφρόνησιν πρὸς τοὺς ἄνδρας ποὺ ἐζητοῦσαν νὰ φλερτάρουν μαζί τους.

Τελευταίως ὅμως μία ἀπὸ τὰς δύο φίλας τόσον ἐμαγεύθη ἀπὸ τὰ περιπαθῆ καὶ ρεμβώδη μάτια κάποιου ὡραίου χορευτοῦ ποὺ παρὰ τὰς ἀνομολογήτους προτιμήσεις της διὰ γυναικείαν ἀγκάλην, ἐνέπιπτεν εἰς τὴν ἐρωτικὴν παγίδα τοῦ τελευταίου αὐτοῦ.

Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα φίλη της πληροφορηθεῖσα τὴν ἀποστασίαν της ἐξεμάνη καὶ τῆς ἔστειλε τὸ ἑξῆς μπιλιετάκι:

«Ἄπιστη! Ἐπρόδωσες τοὺς ὅρκους μας. Δὲν θέλω νὰ ἐπιζήσω τῆς ἀνάνδρίας σου καὶ πεθαίνω».

Ἀλλόφρων, ἡ ἀπιστήσασα, ἔτρεξε εἰς τὸ «συζυγικό» της σπίτι καὶ εὗρε τὴν προδοθεῖσαν φίλην εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἰδίου χορευτοῦ χάριν τοῦ ὁποίου μόλις πρὸ μερικῶν ἡμερῶν ἀκριβῶς ἀπηρνεῖτο καθιερωμένας ἀρχὰς ..καὶ ἔξεις...μὲ μόνον ὁμοφύλους της.

Πρὸ τῆς ἀπροσδοκήτου παρουσίας τῆς προσδραμούσης φίλης της ἡ ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθεῖσα εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ χορευτοῦ, ὡς μόνην δικαιολογίαν της, τῆς εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Εἶναι ὁ πειὸ εὐχάριστος θάνατος τὸν ὁποῖον ἐξέλεξα μετὰ τὴν ἀπόφασίν μου νὰ πεθάνω...

Καὶ ἔτσι ἐν ὀλίγοις τῆς ἔδωσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ τῆς ἀδιάζῃ τὴ γνωριά.

Σ. Χαμάρας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Λουσὶλ κατώρθωσεν νὰ γελάσῃ τοὺς γονεῖς της: προσεποιήθη ὅτι ὑποχωρεῖ, ζήτησε χρήματα, κοσμήματα. Οἱ γονεῖς της πολὺ εὐτυχεῖς ἐπίστευσαν ὅτι θὰ τὴν ἐθάμπωναν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Τῆς ἔδωσαν περισσότερο ἀπ' ὅτι ἐφαινόταν ὅτι ἐπιθυμοῦσε. Ἕνα βράδυ ἡ Λουσὶλ ἐβγῆκε γιὰ νὰ πάρῃ ἀέρα: ἕνα ἀμάξι προετοιμασμένο ἀπ'τὸν Ντανζό. περίμενε στὸ δρόμο· ὁ περίπατος ἐτερματίσθηκε στὸ Παρίσι.

Μεγάλη ταραχὴ στὸ σπήτι τοῦ κ. ντὲ Φυμετὲρ, ὅταν εἶδαν ὅτι δὲν ἐγύριζε ἡ Δις Λουσὶλ. Πῆγαν σ' ὅλους τοὺς συγγενεῖς, σ'ὅλους τοὺς φίλους· δὲν τὴν βρῆκαν. Σ' αὐτὴ τὴ σύγχισι, δὲν ἐσκέφθησαν διόλου τὸν Ντανζό. ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν δὲν φάνηκε διόλου, δὲν ἀμφέβαλαν διόλου γι' αὐτόν. Ὁ κ. ντὲ Φυμετὲρ ἀγκάλιασε τὴν ἀπελπισμένη γυναῖκα του, καὶ πετάει εἰς τὰ ἴχνη τῶν φυγάδων: προηγοῦντο δώδεκα ὧρες, καὶ δὲν κατόρθωσε νὰ τοὺς προφθάσῃ. Ὁ πατέρας τῆς Λουσὶλ ἔφτασε στὴν πρωτεύουσα πολὺ κουρασμένος, τρομερὰ θυμωμένος καὶ πολὺ λυπημένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IV

Ἡ Λουσὶλ στὸ Παρίσι.

Ἀλλοίμονο, τὶ συνέπειες μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα ἀσύνετο διάβημα!... Ἅμα ἔφθασαν στὸ Παρίσι, ἡ Λουσὶλ καὶ ὁ Ντανζὸ ἔπιασαν μιὰ ἐηπλωμένη κάμαρα στὴν *Νέα-Ἀγορά*. Τὸ μῖσος καὶ ὄχι ὁ ἔρως ἔκαμαν, τὴν μικροῦλα Λουσὶλ νὰ τὸ σκάσῃ: δὲν ἐσυλλογιζόταν ἀκόμα οὔτε τὰ δικαιώματα ποὺ ἔδιδε στὸ φίλο της φεύγουσα μαζύ του. Ὅλα γίνηκαν, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδιοῦ, μὲ τὴ μεγαλύτερη κοσμιότητα. Ὁ ἐραστὴς ἦταν λεπτὸς, καὶ, ἐξ ἄλλου αὐτὸς....(δὲν εἶναι ὅμως ἀκόμη ὥρα νὰ τὸ εἰποῦμε). Ἡ ἐρωμένη δὲν ἐγνώριζε ἀπ' τὸν ἔρωτα ἄλλο ἀπ' τὰ γλυκόλογα καὶ τὴς τρυφερές ματιές· συνεσταλμένη καθὼς εἴτανε ἐκοκκίνιζε γιὰ τὴ λέξι, γιατὶ ἀκόμη δὲν ἐγνώριζε τὸ πρᾶγμα. Δὲν ἄλλαξαν συμπεριφορὰ ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλον ὅταν ἔφθασαν στὴν πρωτεύουσα. Ἡ Λουσὶλ πῆρε τὸ πειὸ ὥμορφο δωμάτιο τοῦ μικροῦ των διαμερίσματος: ὁ Ντανζό, ἕνα δωματιάκι ποὺ τὸ χώριζε μιὰ κουζίνα ἀπ' τὴν κάμαρα τῆς μαιτρέσσας του. Ἔκαναν ἕνα μῆνα χωρὶς νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ σπήτι τους: ἦταν τὸ μέσον γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθοῦν. Στὸ τέλος ὅμως ἡ ἀνησυχία τῆς Λουσὶλ ἀνάγκασε τὸν Ντανζὸ νὰ διακινδυνεύσει λιγάκι κατὰ τὸ βράδυ, γιὰ νὰ πληροφορηθῇ τὶ ἔλεγαν γιὰ αὐτούς: ἂν ὁ Κος καὶ ἡ Κα ντὲ Φυμετὲρ ἔκαναν ἀκόμα διαβήματα γιὰ νὰ τοὺς βροῦν: καὶ κυρίως, ἡ Λουσὶλ ἤθελε νὰ μάθῃ ἂν ἡ ἀπδορασις της δὲν ὑπῆρξε διόλου ἐπιζήμια στὴν ὑγεία της. Γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ὁ Ντανζὸ χρειάστηκε ν' ἀνοιχτῇ σ' ἕνα φίλο του αὐτὸς δὲ μοιάζοντας μὲ πολλοὺς ἄλλους, τοὺς πρόδοσε μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι κρύβοντας ἕνα ἔγκλημα γίνεται κανεὶς συνένοχος. Δὲν σκοπεύουμε ὅμως νὰ ἐξετάσουμε ἐδῶ αὐτὴ τὴν περίπτωσι τῆς συνειδήσεως.

Ὁ δόλιος ἐξέμπιστος δὲν πῆγε μακρυὰ γιὰ νὰ πληροφορήσῃ τὸν κ. ντὲ Φυμετὲρ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἐγκαταλείψῃ τὸ Παρίσι, καὶ ἐξακολουθοῦσε ἐπίμονα τὰς ἀναζητήσεις. Ὁ Φιζιομὸν ἦταν μαζύ του. Ἡ Λουσὶλ εἶχε τόσα θέλγητρα γιὰ τὸν κ. Πρόεδρο, ποῦ δεχότανε ἀκόμα νὰ τὴν παντρεφθῇ, ἀρκεῖ νὰ τὴν ξανάβρισκαν ἀρκετὰ γρήγορα. Ἡ εἴδησις ὅτι εἶχαν ἀνακαλύψῃ τὸ καταφύγιο τῆς τοῦ προξένησε παράφορο χαρὰ ποὺ ἤτανε δύσκολο νὰ μετρισσθῇ. Εἶχε δύο ἀφορμὲς γιὰ νὰ κάνῃ ἔτσι, ἐξ ἴσου προσφιλεῖς καὶ ἡ δυὸ στὴν καρδιὰ του: τὴν ἄφαντη ἡδονὴ νὰ κατέχῃ τὴ Λουσὶλ, νὰ τὴν ταπεινώσῃ, νὰ ἰδῇ νὰ τρέχουν τὰ δάκρυά της, νὰ τὴν κρατήσῃ σὲ μιὰ διαρκῆ ἐξάρτησι, ἀπ' αὐτὸν· ἡ ἄλλη ποὺ δὲν ἦταν λιγότερο γλυκειά, καὶ ὄχι λιγότερο ἐπιθυμητή, ἦταν νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ντανζό. Μὲ μιᾶς, ὁ πεθερὸς καὶ ὁ λόγος γαμβρὸς πέταξαν στὴ *Νέα-Ἀγορά*, εὗρῆκαν ἀμέσως τὸ σπίπι: ἀπευθύνονται στὴν σπητονοικοκυρά, καλὴ γυναῖκα, ὅσο ποτὲ δὲν ξανάγινε, συμπαθητική, τίμια Τὸ συγκινημένο ὕφος τοῦ κ. ντὲ Φυμετὲρ, ἡ κακοήθης χαρὰ ποῦ ὁ Φιζιομὸν δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ, οἱ ἀπειλὲς ποὺ τοῦ ξέφευγαν, ἔκαναν τὴν καλὴ γυναῖκα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἐπίσκεψι ποὺ πήγαιναν νὰ κάνουν στοὺς νοικάριδές της δὲν θὰ ἦταν εὐχάριστη. Ἦταν εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτούς. Ἡ ὁμόνοια ποὺ βασίλευε στὴ μικρὰ οἰκογένεια, ἡ ἁπλότης τῆς Λουσίλ, ἡ καλωσύνη τοῦ κ. Ντανζὸ τὴν εἶχαν σκλαβώσει. Καθ' ὅν χρόνον οἱ δύο ἐπισκέπται ἐπληροφοροῦντο ὀνόμαζαν, περιέγραφαν ἐκείνους ποὺ ἤθελαν νὰ ἰδοῦν, αὐτὴ κατώρθωσε νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ μυστικά.

Ὁ Φιζιομόν, φωτιζόμενος ἀπ' τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐκδίκησι, συνέλαβε κάποια ὑπόνοια. Εἶχε πάρῃ μαζύ του φρουρά: τὸ βλέμμα του ἔπαιζε παντοῦ....

Ἡ φοβερὲς λέξεις: «Ἕνας γέρος, ἕνας καμπούρης σᾶς ζητοῦν», ἔφεραν τήν ἀπελπισία καὶ τὸν τρόμο στὴν ψυχὴ τῶν δύο ἐραστῶν. Ὁ Φιζιομὸν ἀφίνη τὸν κ. ντὲ Φυμετὲρ μὲ τὴν σπητονοικοκυρά, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κρατᾷ καιρό, καὶ ἀνεβαίνει.

(Ἀκολουθεῖ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἕνα πρωΐ ὁ πιλότος ἀνήγγειλε ὅτι πρὸς τὰ Β. Α. ἡ θάλασσα ἤτανε ἐλεύθερη καὶ μὲ τὸν οὔριο ἄνεμο ποῦ ἔφυσοῦσε θὰ μποροῦσαν νὰ φθάσουν γρήγορα στὸν κόλπο τῆς Μαγδαληνῆς τῆς νήσου τοῦ Πρίγκηπος Καρόλου. Ὁ ἀέρας ὅμως πάλι μετεβλήθη εἰς ἐνάντιο καὶ τὸ σκάφος ἀναγκαζότανε νὰ λοξοδρομῇ πρᾶγμα ποῦ κούραζε ἐξαιρετικὰ τὸ πλήρωμα γιατὶ ἤτανε ἀναγκασμένο νὰ χειρίζεται τὰ κοκαλωμένα ἀπὸ τὸν πάγο σχοινιὰ καὶ ν' ἀνεβαίνῃ στὰ ὀλισθηρὰ κατάρτια.

* * *

Ἤτανε κοντὰ μεσάνυχτα ὅταν ἡ «Ρόζα Μαρία» ἐμπῆκε στὸν κόλπο τῆς Μαγδαληνῆς καὶ σὲ λίγο ἡ ἄγκυρα ἀκούσθηκε νὰ ποντίζεται. Ἡ Καρίνα ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ μέρος ποῦ θὰ ἔμενε μίαν τουλάχιστον ἑβδομάδα. Ὁ ἄνεμος δὲν φαινότανε πολὺ τερπνός. Οἱ ναῦτες μελαγχολικὰ ἀκουμπισμένοι στὶς κουπαστὲς περιειργάζοντο. Ὁ Τρομπῶν παρατηροῦσε καὶ αὐτὸς μὲ τὴν πίπα στὸ στόμα. Κανένα ἴχνος φυτείας, κανένα σημεῖο ζωῆς καμμία κίνησις. Ὁ ἀέρας εἶχε κοπάσει καὶ ἡ θάλασσα ἤτανε ἀκίνητη. Ἄλλοῦ ὅταν ἡσυχάζει ὅταν κοιμᾶται ἡ φύσις ἀκούει κανεὶς τοὺλάχιστον τὸ βόμβο τῶν ἐντόμων τὸ ψιθύρισμα τῶν φυλλωμάτων τὸ φλοίσισμα τοῦ ρυακίου, ἀλλ' ἐδῶ καμμιὰ κίνησις καμμιὰ ζωὴ τίποτε. Σιδερένιος οὐρανός, καὶ μολυβένια θάλασσα. Μιὰ σίωπὴ τάφου. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ νέκρα ἀτελείωτοι ὄγκοι πάγου καὶ χιόνια.

Ὁ Μαρσὲλ καὶ ἡ Καρίνα ἔβλεπαν συγκεκινημένοι χωρὶς οὔτε λέξι νὰ προφέρουν. Πρῶτος ὁ Μαρσὲλ ἔλυσε τὴν σιωπή.

— Τὸ θέαμα αὐτὸ δὲν σᾶς ὑπενθυμίζει τὸ σκοτεινὸν Νίφτ-Χαϊμτὸν ἅδη ἐκεῖνον μὲ τὰ μαῦρα σύννεφα μὲ τὴ χάλαζα τοὺς πάγους ποὺ τὶς λίγες χονδρὲς γραμμὲς εἰκονίζουν οἱ παλαιὲς Ἰσλανδικὲς παραδόσεις; Δὲν σᾶς φέρει στὴ μνήμη τοὺς πρώτους τῆς γεννέσεως στίχους «ἡ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος καὶ σκότος ὑπεράνω τῆς ἀβύσσου».

— Ἐμαντεύσατε τὴ σκέψι μου, ἀπήντησε ἡ Καρίνα καὶ πνεῦμα θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ θεός· γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς»...

Καὶ πράγματι τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ ἥλιος ἐφάνηκε μὲ νέα λαμπρότητα. Ἡ φύσις γύρω ἄρχισε νὰ ξυπνᾶ... ἡ πλαγιὲς τῶν βουνῶν ἔλαμψαν σὰν κρύσταλλα καὶ οἱ πάγοι φάνηκαν σὰν ὄγκοι σμαράγδου... Ὁ Μαρσὲλ ἔπῆρε τὸ χέρι τῆς Καρίνας καὶ τὸ ἔσφιξε μὲ περιπάθεια. Ἤτανε σὰν μιὰ ἐξομολόγησι. Ἡ Καρίνα καὶ ὁ Μαρσὲλ αἰσθάνθηκαν πῶς ἤτανε συνδεδεμένοι μὲ ἀμοιβαῖο αἴσθημα...

Τὰ μεσάνυχτα ἀπεχωρίσθηκαν καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωΐ ξυπνασυναντηθήκανε μὲ μιὰ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη. Ἐβγῆκαν μαζὺ στὴν ξηρά...

— Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ θερινός μας κῆπος, εἶπε ἡ Καρίνα. Τάπητας ἀπὸ χιόνι, καθίσματα ἀπὸ κρύσταλλα.

Περιπάτησαν πρὸς τὰ διάφορα σημεῖα. Ἡ Καρίνα ἐστηριζότανε στὸ βραχίονα τοῦ Μαρσέλ. Ἐπρότεινε στὸν Μαρσὲλ νὰ ἐρευνήσουν μήπως ἀνακαλύψουν κανένα εἶδος ἄνθους. Γέλασε κατόπιν καὶ τοῦ εἶπε:

— Μοιάζουμε μὲ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο παιδὶ ποῦ καθὼς λέει τὸ παραμύθι, ζητοῦσε τὸ λουλουδὶ ποῦ τραγουδεῖ.

— Τὸ λουλοῦδι ποῦ τραγουδεῖ, διέκοψε ὁ Μαρσέλ, δὲν εἶνε παραμύθι. Τὸ λουλοῦδι αὐτὸ εἶνε ἡ γυναῖκα ποῦ ἀγαποῦμε τὴ μελωδικὴ φωνή της...

Μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες ὁ Μαρσὲλ κατάλαβε πῶς μέσα του ἔγεινε ἀληθινὴ ἐπανάστασις. Εἶχε ἀντισταθῆ στὴν ἕλξι τῆς ὠμορφιᾶς καὶ τῆς περιουσίας τῆς Ρόζας Μαρίας τῆς κόρης τοῦ ἐφοπλιστοῦ καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ τὴν κόρη τοῦ πλοηγοῦ. Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη. Πρῶτα πρῶτα ἐσκέφθηκε ν' ἀναγγείλῃ τὴν ἀπόφασί του στὸν πατέρα της καὶ στὸν πλοίαρχό του. Ὁ Μπλοντῶ δὲν ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησι:

— Ὁμολογῶ ὅτι μετὰ τὴν κόρη τοῦ κ. Οὐανσκὲπ τὸ συμπαθέπτερο καὶ καλλίτερο κορίτσι εἶνε ἡ Καρίνα. Εὔχομαι νὰ εὐτυχήσῃς μαζύ της...

Ὁ γέρω Δὰξ ἄκουσε τὰ σχέδια τοῦ Μαρσὲλ ἀκίνητος καὶ σιγηλός, κατόπιν κυττάζοντας αὐτὸν κατὰ πρόσωπο τὸν ρώτησε:

— Σᾶς ἀγαπάει, λοιπόν;

— Τὸ πιστεύω, ἀπήντησε μὲ κάποιο φόβο ὁ Μαρσὲλ γιὰ τὴν ἐρώτησι.

— Καὶ σεῖς τὴν ἀγαπᾶτε ὅπως πρέπει νὰ ἀγαπάῃ κανεὶς ἕνα ἔντιμο καὶ καλὸ κορίτσι;

—Μάλιστα.

— Ξέρετε ὅτι δὲν ἔχει ἄλλη προῖκα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λίγα χρήματα ποῦ τῆς ἄφησε ἡ εὐεργέτις της, ὅτι εἶνε κόρη ἑνὸς φτωχοῦ ναυπηγοῦ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ προαγωγὴ στὸ Σουηδικὸ ναυτικὸ καὶ εἴσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μεταμεληθῆτε ἀργότερα;

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Η ΜΟΙΡΑ

Κυκλωμένος ἀπὸ σύννεφα μὲ χρῶμα ὅμο ο μὲ αἷμα καὶ ὅλα μὲ κορυφὲς μυτερές, καὶ καθισμένος σ' ἕνα σύννεφο μαῦρα σὰν πίσσα, ὁ Μέγας Θεὸς ἔρριχνε ματιὲς στὸ μεγάλο καζάνι, ποὺ κοντά του ἔβραζε ἕνα πελώριο καζάνι καὶ ἄσπρο, κάτασπρο σὰν ἀπὸ χιόνι. Δίπλα του σὰ σωρὸς φασολιῶν, ἤτανε ριχμένες οἱ ψυχὲς περιμένοντας τὴ σειρά τους γιὰ νὰ μποῦνε νὰ βράσουν Κάτω, κοντὰ στὸ καζάνι, μαζεμένη τροφοδοτοῦσε τὴ φωτιὰ ἡ γρηὰ Μοίρα, βάζοντας σ' αὐτὴ φείδι ι ξυλιασμένα, καὶ μουρμουρίζοντας ὅπως πάντα. Κ' ἔλεγε σιγά. Σὲ ὅλους κάνουν ἐκκλησιές, σὲ ὅλους!... Καὶ μόνὸ σὲ μένα δὲ βρέθηκε κανεὶς νὰ κάνῃ!.. Ἐμένα δὲν μὲ λογαριάζουν, ἔτσι μ' ἀφίνουν! Ἄ, μὰ καλὰ κάνω κι' ἐγώ, καλὰ κάνω ποὺ τοὺς ἀνακατεύω!..

Κι' ἐγέλασε σιγαλὰ ἕνα κακὸ γέλιο.

Ὁ Πλάστης γύρισε καὶ τὴν εἶδε καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ σὰ βροντὴ μεγάλη, ποὺ ταραχτήκανε τὰ σύννεφα, ποὔχανε χρῶμα ὅμοιο μὲ αἷμα.

— Εἶνε καιρὸς νομίζω!

Ἡ Μοῖρα ξεσκέπασε τὸ καζάνι καὶ ὁ Πλάστης βούτηξετὸ χέρι του κι' ἔυρε δυὸ ἀνθρωπάκια.

— Νά, λέει στὴ Μοῖρα, εἶνε ἕτοιμα!...Καὶ τὰ ἔστησε ὄρθια.

Τὸ ἕνα εἶχε ἐκλεχτὸ πρόσωπο ποὺ φαινόταν τὸ ὡραῖο καὶ οἱ ιδέες οἱ μεγάλες, ψηλές.

Τ' ἄλλο ἦταν ὅλως διόλου τὸ ἀντίθετο. Στὸ πρόσωπότου φαινόντουσαν πολλά, μὰ πολλὰ τοῦ κτήνους.

Ὁ Μέγας Θεὸς πάλι στράφηκε στὴ Μοῖρα ποὺ εἶχε σηκωθῆ.

— Αὐτόν, τῆς εἶπε, γιὰ τὸν καλὸν ἀνθρωπάκο θὰ τὸν πᾷς ἐκεῖ!...

Κ' ἔδειξε κάτω, πέρα μ κρυά, ἕνα μέγαρο Ἄρχοντος, ποὺ ὁ ἥλιος τρομαμένος ἔτρεξε νὰ φωτίσῃ.

—Αὐτὸς κάνει γι' Ἄρχοντας,

Ὕστερα ἔδειξε τὸν ἄλλον ἀνθρωπᾶκο

Τοῦτον ἐδῶ τὸν μαγκοόφη θὰ τὸν πᾷς ἐκεῖ!..

Καὶ τῆς ἔδειξε μιὰ καλύβα χαμηλή, ποὺ ὁ ἥλιος πάλι φώτισε, δυνατά, θαμπωτικά.

— Ἔμπρος!

Ἡ Μοίρα ἄρπαξε τὰ δυὸ ἀνθρωπάκια καὶ ὥρμησε μὲ καμπουρ ασμένο σῶμα ἀλλὰ μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὸ μέρος, ποὺ διέταξεν ὁ Πλάστης.

Ὁ Μέγας Θεὸς γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἠκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα.

Ξαφνικὰ ὤρθωσε τὸ κορμί του.

— Μὰ τὶ κάνει αὐτή, τὶ κάνει! εἶπε. Εἶχε δεῖ τὴν Μοίρα ν' ἀφίνει στὸ μέγαρο τοῦ Ἄρχοντα τὸν ἀνθρωπάκο, ποὔχε κάνει γιὰ χαμάλη, κι' ἔπειτα νὰ πηγαίνῃ δρομαία τὸν ἄλλον, τὸν ὡραῖον, τὸν καλό, ποὔχε γιὰ Ἄρχοντα, στὴν καλύβα τοῦ χαμάλη.

Νὰ τὴν τιμωρήσῃ δὲν ἤθελε. Τὴν εἶχε χρόνια μαζί του, ἀλλά...

Ἡ Μοίρα ἐρχόταν.

— Τί ἔκανες 'κεῖ; τῆς φωνάζει θυμωμένος.

Καὶ ὁ θυμός του ξεσπᾷ σὲ σεισμό, σὲ καταστροφή, κάτω, στὴ γῆ.

Ἡ Μοίρα πῆγε πάλι κοντά του, καὶ ἐνῷ ὁ Μέγας Θεὸς ὀργισμένος ἔρριχνε κεραυνοὺς στὸ κενόν, αὐτὴ τὸν κύτταζε κατάματα γελῶντας μ' ἀναίδεια.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΑΙ

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ δὴ τὸ τρέχον, ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν διαφόρων ἐφημεριδων παρήλασαν διάφοροι λίβελλοι ἢ φιλιππικοὶ μὲ ἀξιώσεις ἐπιστημονικῆς καὶ ἀμερολήπτου κριτικῆς. Ὅσοι δήποτε εἰσέρχονται ἀνενόχλητοι και ἀφορολόγητοι εἰς τά, ὅπως δήποτε, μουσικά μας θέατρα, καὶ ἔχουν ἀκόμη τὸ πλεονέκτημα νὰ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των χῶρον μερικῶν στιχων εἰς μίαν ἐφημερίδα, ἐξαπολύουν τὴν πέννα τους, ἥτις ὀργιάζει εἰς βάρος τῶν καλλιτεχνῶν, τῆς τέχνης, τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν νεύρων τῶν ἀναγνωστῶν.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀτυχῶς τόσον ἁπλοῦν ὅπως τὸ πέρνουν οἱ κύριοι αὐτοί. Νὰ γίνῃ κανεὶς μουσικὸς κριτικὸς πρωτίστως πρέπει νὰ εἶναι ἀρτίως μουσικῶς μορφωμένος, πρέπει νὰ ἔχῃ ἀκούσῃ πολλὰ μουσικὰ ἔργα, πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τὴν τέχνην, πρέπει νὰ εἶναι αὐστηρὸς ἀνατόμος τοῦ ἔργου ποὺ θὰ ἐπιχειρήσῃ νά κρίνῃ καὶ κυρίως εὐσυνείδητος. Μόνον μὲ τὰ ἐφόδια αὐτὰ ὁπλισμένος ὁ κριτικὸς μπορεῖ νὰ ἐπιλαμβάνεται μιᾶςκριτικῆς.

Ν. Θ. Συνοδινός

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΑΠΕΙΡΟ

Ἀχνοΐσκιωτο' ταν, ἄμορφο κι' ἀκόμα
δὲ θὲ νᾶταν ὅπως τὰ χαρτιὰ μᾶς λένε:
«Μὲ νερὰ λουσμένο τ'ἄτελό του στρῶμα»
κι' οὔτε εἶχ' ἀνέμους στοὺς ἀτμοὺς νὰ πνένε»

Τώρα πάντα κάτι ἢ θἄταν ἡ ἀρχή του
μά, γιὰ βεβαιότη, οὔτε μιὰ δὲ στέκει
γνώμη φαντασίας στὴ ἀχνοπηγή του,
Γι' Ἄπειρο ὁ νοῦς μας στ' Ἄπειρό του πλέκει.

Ἡ γητειὰ τοῦ ὅλου σήμερα στὴν πλάση,
πόσο μᾶς μαγεύει ἡ τόση ἁρμονία:
ἥλιοι, ἀστέρια, κάλλη, σὲ καλοῦν σὲ στάση
νὰ λυγᾷς τὸ γόνα, σὰ σὲ λιτανεία.

Γνῶστες, μάγοι βίβλοι γλυκοψιθυρίζουν.
στὸ καθένα Εἶνε, χίλια παραμύθια,
τ' Ἄπειρο πῶς ἦταν καὶ τοῦ τὸ ὁρίζουν.
Πάρε σὺ τὸ ἕνα, θᾶσαι στὴν ἀλήθεια.

Κάϊρο. *Λουκᾶς Ν. Χριστοφίδης*

ΠΕΡΣΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΒΑΚΧΙΚΑ

Αὐτὸς ὁ θόλος τ' οὐρανοῦ μ' ἕνα γαβάθι μοιάζει
Ποὺ ἀναποδογυρίστηκε καὶ τοὺς σοφοὺς τρομάζει
Σὺ κοίταζε τὸν ἔρωτα τῆς κούπας μὲ τὴν στάμνα
Χείλια καὶ χείλια βρίσκονται κι' ἀνάμεσα αἷμα (στάζει

Λαχταρισμένος ἔσκυψα τὰ χείλη νὰ κολλήσω
Στὰ χείλια τῆς κανάτας μου καὶ νὰ τὴν ἀρωτήσω
Ἂν θἄχω μακρινὴ ζωή. Μὰ κείνη μοῦ ἀποκρίθη:
«Πίνε, καὶ μάθε στὸ ντουνιὰ πῶς δὲν γυρίζεις (πισω

Τκῦ Ομὸρ Καγιὰμ ΜΙΧ. Κ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΗ

ΗΛΙ, ΗΛΙ ΛΑΜΑ ΣΑΒΑΧΘΑΝΙ

Μὲ δέρνει ἀνήμερα τῆς συμφορᾶς ἡ μπόρα
βαρὺς ὁ νοῦς κι' οἱ σκέψεις μου θολές...
δέρνει ἡ ψυχὴ περίλυπη καὶ ἡ ὥρα
σιμώνει, ποὺ νεκρὴ θὰ γείρῃ λές...

Γύρω μου ὁλόμαυρο, πηχτὸ τάφου σκοτάδι
καὶ ἡ ἐρημιές του, ἀείπωτες τρανές.
Κανεὶς δὲν μὲ πονεῖ, κι' οὔτε ἕνα ἐλπίδας (χάδι

Ἠλί, ἠλί, λαμὰ σαβαχθανί...

«*Versus doloris*» ΘΑΝΟΣ ΜΗΛΙΑΔΩΜΗΣ

ΑΠ' ΤΑ «ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΑ»

ΚΟΚΟΤΑ

Ὅσα πρὸ δύο χρονῶν κακιὰ μ' ἀρνιόσαν,
τώρα γιὰ λίγο ἀργύριο τὰ γλεντῶ.
Ἤσουν κορίτσι τότε καὶ κλαιγόσαν
στὰ λίγα χάδια πίσω ἀπ' τὰ ριντὼ
τῆς σάλας τοῦ χοροῦ ποὺ ἀργὰ καὶ πότε
μὲ πλάνα λόγια σ' ἔσερνα δειλά.

Ἄ πόσο ἀλήθεια ἀλλοιώτικη ἀπὸ τότε
σὲ βρίσκω στὴν πανσιὸν κοκότα· ἀλλὰ
κι' ἂν ἡ καρδιά μου κλαίει τὴν καταντιά σου
ἡ ἐπιθυμία μου ἐντύθη γιορτινά,
μὲ λίγο ἀργύριο τώρα ξεκινᾶ
καὶ βρίσκει τὸ μεθύσι στὴ νυχτιά σου.

Μάνος Καρελλᾶς

ΑΠ' "ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΛΙΤΩΣ,,

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΜΝΗΣΙ

Ὅπως φεύγοντας τὸ ἄφησε ἐκείνη τὸ κρεββάτι, ἔτσι θὰ τὸ ἀφήσω, ξέστρωτο, ἀναστατωμένο, μὲ τὰ σιντόνια ὅπως κι' ὅπως, γιὰ νὰ μείνῃ τὸ ἀχνάρι τοῦ κορμιοῦ της κοντὰ στὸ δικό μου ἀποτυπωμένο.

Ὡς αὔριο δὲν θὰ πάρω τὸ λουτρό μου, δὲν θ' ἀλλάξω ροῦχα, οὔτε τὰ μαλλιά μου θὰ χτενίσω, γιὰ νὰ μείνουν τὰ χάδια της.

Σήμερα καὶ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ δὲν θὰ φάω καὶ οὔτε στὰ χείλη μου θὰ βάλω κοκκινάδι καὶ πούντρα γιὰ νὰ μείνῃ τὸ φιλί της.

Τὰ παραθυρόφυλλα κλεισμένα θὰ τὰ ἀφήσω καὶ δὲν θὰ ἀνοίξω τὴν πόρτα, μήπως καὶ μὲ τὸν ἀέρα φύγει ἡ ἀνάμνηση ποὺ μοῦ ἔχει μείνει.

Pierre Louys

ΑΙΣΘΑΝΤΙΚΑ ΚΡΥΦΟΜΙΛΗΜΑΤΑ

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Στὸ λεπταίσθητο φίλο Γιῶργο Κοπελιάδη

Ζοῖσε,—κάποτε,—κι' ἕνας παράξενος ἄνθρωπος σὲ μιὰν εὔθυμη, πολυθόρυβη πολιτεία.

Μιὰ μέρα, ἐπειδὴ κάποιοι φίλοι του εἶδαν τὸν παράξενο αὐτὸν ἄνθρωπον νὰ κοιτάζῃ πρὸς τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα, καὶ ἦταν ἀποσπερνὴ ὥρα, ποὺ ἔπεφτε σὰ δάκρυ ἕνα πρασινωπὸ ἀστέρι πρὸς τὴ θάλασσα, κι' ἐπειδὴ παρετήρησαν πῶς εἶχε κι' αὐτὸς δαύκρσει τὴν ἱερὰ κείνη, θεία στιγμὴ τῆς σιωπῆς, αὐτοὶ οἱ φίλοι του κυτταχτήκανε σὲ λίγο καὶ χαμογέλασαν. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν πῆραν γιὰ τρελλό...

Ἐπιεδὴ ἕνα βράδυ γλυκό, φθινοπωρινὸ εἶδαν τὸν ἴδιο παράξενο ἄνθρωπο κάποιοι φίλοι του πάλι νὰ κάθεται στὴν ἄκρη τῆς πλατείας σιωπηλὸς, τὴν ὥρα ποὺ ὁ φαιδρὸς κόσμος βομβοῦσε σᾶ μελλίσι ἀκούγοντας τοὺς μακρόσυρτους χάλκινους ἤχους μιᾶς παράφωνης, βάρβαρης ὀρχήστρας, κι' ἐπειδὴ τὸν εἴδανε σιωπηλὸ πάλι καὶ μελάγχολο, ἄλλοι κινήσανε τὸ κεφάλι, ἄλλοι δὲν τὸν χαιρέτησαν κι' ὅλοι προσπερνῶντας, μιὰ ἰδέα σχηματίσανε καὶ νομίσανε—καθένας τους,—πῶς εἶπαν μιὰ σοφία, καὶ πιστέψανε πῶς ἦταν φοβεροὶ ψυχολόγοι γιαὐτὸ ποὺ ψιθύρισαν πῶς αὐτὸς ὁ παράξενος ἄνθρωπος ποὺ ἔστεκε μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο ἦταν—ἔτσι ἐσκέφθησαν—ἀνισόρροπος...

Καὶ μιὰ βραδυὰ πάλι ποὺ οἱ φίλοι του μάθανε καὶ μιὰ μέρα ποὺ περνούσαν οἱ φιλοι του μαζύ του ἕνα πολυθόρυβο δρόμο καὶ τὸν εἶδαν νὰ κυττάζῃ πάντα πρὸς τὰ κάτου, κι' ἐπειδὴ ἐπίμονα τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του γιὰ τὴν παραξενιά του αὐτή, κι' ἐπειδὴ τὸν ἄκουσαν σὲ λίγο νὰ μιλάῃ σταματόντας σὲ μιὰ βιτρίνα γιὰ τὰ ψεύτικα λουλούδια ποὺ μοιάζουνε μὲ τὶς καρδιὲς χωρὶς παλμό, τὸν κύτταξαν περίεργα καὶ δὲ τοῦ μίλησαν. Αὐτὸν τὸν λεπταίσθητον ἄνθρωπο τὸν εἴπανε τρελλό. Κι' ἐπειδή, μιὰ χειμωνιάτικη βραδυὰ τὴν ὥρα ποὺ ἡ συντροφιά του μιλοῦσε γιὰ τὴ μόδα γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς, γιὰ χορὸ καὶ γιὰ ἄλλα τέτοια, εἶπε κι' αὐτὸς γιὰ τὰ λουλούδια τοῦ κήπου ποὺ μοιάζουνε μὲ μελάγχολα χαμόγελα καὶ πῶς ἡ ἀγάπες περνᾶνε σᾶ μαῦρα πουλιὰ στὸν σκοετινὸν ὁρίζοντα τῆς ψυχῆς μας, κι' ἐπειδὴ τοὺς εἶπε πῶς ποτέ του δὲν ἐγέλασε ἀπὸ καρδιά, μὰ πάντα ἕνα φθινόπωρο φωτίζει τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, τὸν κύτταξαν πάλι μὲ κάποια ἀπορία καὶ δὲν θέλησαν νὰ τοῦ ζητήσουν καμμίαν ἐξήγησι, γιατὶ αὐτὸν τὸν αἰσθητικὸν ἄνθρωπο ὅλοι ὅσοι τὸν ἄκουσαν τὸν πῆραν γιὰ ἕνα ἄνθρωπο ποὺ παρεφρόνησε.

Κι' αὐτὸς ὁ ἰδεώδης, μυστικόπαθος τῶν μεγάλων αἰσθήσεων ποιητὴς ζοῦσε χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ἔλθῃ σὲ καμμία συνεννόησι μὲ τοὺς ἀνθρώπους, κι' ὅμως πόσο ἤθελε νὰ τοὺς νοιώσῃ, νὰ αἰστανθῇ τὴν ἀγάπη τους καὶ τὶς συγκινήσεις τῆς ζωῆς τους, καὶ πάντα ἔμενε κοντά τους, καὶ ζοῦσε μὲ τὴν κρυφὴν ἐλπίδα νά τὸν νοιώσουνε κάποια μέρα καὶ νὰ μάθουνε τὰ μεγάλα ποὺ κρύβουνται στὰ βάθη τῶν αἰσθαντικῶν καρδιῶν μυστικά...

Χ. ΜΟΡΦΙΝΗΣ

"ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ,,

ΑΛΛΟΚΟΤΑ ΓΛΕΝΤΙΑ

ΤΟ ΚΑΜΠΑΡΕ ΤΟΥ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

Τὸ Κινέζικο καμπαρέ.—Μέσα σὲ μιὰ χαράδρα.— Τὰ ἔκφυλλα γλέντια τῶν ἀριστοκρατῶν μας.—Ζωοῦλες ποὺ φθίνουνε! — Ἡ Μανταλιτὲ τῶν ἀριστοκρατῶν μας.— Ὁ ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς κινέζος.— Στοὺς ὤμους τοῦ κινέζου.—Μέσα στὸ Καμπαρέ.

Ἕνα κινέζικο καμπαρὲ λίγα βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα δὲν εἶνε κάτι χωρὶς σημασία. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς πῶς καίτοι πρὸ διετίας ἐργάζεται ἔχει κατωρθώσει νὰ μείνῃ ἄγνωστο καὶ σ'αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἀστυνομίαν:

Βεβαίως ἐδῶ δὲν πρόκειται νὰ ἀποκα-

λύψωμεν σκάνδαλον, οὔτε σκοπεύομεν νὰ τὸ ὑποδείξωμεν εἰς τοὺς ἁρμοδίους διὰ τὰ περαιτέρω.

Τὸ κινέζινο καμπαρὲ τοῦ Σκαραμαγκᾶ, ὅπως κατώρθωσε μέχρι τώρα νὰ μένῃ ἄγνωστο σὲ ὅλους γενικῶς ἔτσι θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐργάζεται, δεχόμενο μόνον τοὺς λίγους, ἐλαχίστους πελάτας του μιᾶς ὡρισμένης μερίδος τῆς ἀριστοκρατίας.

Κτισμένο κάτ' ἀπ' τὴ γῆ στὸ βάθος μιᾶς χαράδρας κατὰ τὸν Σκαραμαγκᾶ, ἀνάμεσα ἀπὸ πεῦκα καὶ σκοῖνα, ἀθέατο ἐντελῶς καὶ στὸ πειὸ ἐξεταστικὸ μάτι δέχεται κάθε βράδυ ἀπὸ τὸ μεσάνυχτα κ' ὕστερα τοὺς τακτικούς του θαμῶνας ποὺ ποτὲ δὲν εἶνε πάρα πάνω ἀπὸ τριάντα καὶ ποὺ σπανίως σ' αὐτοὺς προστίθενται καινούργοι.

Οἱ θαμῶνες του, νέοι καὶ κορίτσα, τῆς ἀριστοκρατίας, μὲ τὶς πειὸ ἔκφυλες ὁρμὲς καὶ τὰ πειὸ κτηνώδικα πάθη, εὐθὺς μετὰ τὰ μεσάνυχτα συρρέουν ἐκεῖ, καὶ ὡς τὸ πρωῒ ἡ θυσία τῆς σάρκας καὶ τοῦ πειὸ ἀλλόκοτου μεθυσιοῦ στὸ βωμὸ τῆς ἀνατριχιαστικῆς ἡδονῆς δὲν παύει νὰ προσθέτῃ καὶ νέα κορμιὰ στὶς φλόγες τοῦ ἀκρότατου ἡδονισμοῦ της.

Τὸ πᾶν ἐκεῖ μέσα ζῇ κάτω ἀπὸ τὸν διαφανῆ πέπλο τῆς ἡδονῆς καὶ ὅλα κινοῦνται κάτω ἀπ' τὴ ζαλάδα τοῦ χασὶς τῆς μορφίνης καὶ τοῦ αἰθέρα.

Καὶ τὰ ἀλλόκοτα καὶ παρατεταμμένα μεθύσια, ἐγείρουν στὴν ἀρχὴ τὴν φαντασίαν, κεντοῦν ὕστερα τὶς αἰσθήσεις καὶ ξεσποῦν τέλος στὰ πιὸ σααδιστικὰ ἐγχειρήματα, ποὺ ἡ ἀποκτήνωση κατόπιν ἔχει τὸ λόγο.

Ἡ ἠθικὴ ἐκεῖ μέσα ἔχει σταλῆ γιὰ

περίπατο καὶ τὰ προσχήματα δὲν ἔχουν καμμιὰ γενικῶς θέσι.

Καὶ ζωές, ἀνθισμένες ζωοῦλες ἐφήβων, μέρα μὲ τὴ μέρα φθίνουνε καὶ ζωηρόχρωμα τριαντάφυλλα, χλωμαίνουν, μαραίνονται, ξεφυλλίζονται!..

Καὶ αὐτὸ ἀπὸ ἕνα ἀπερίσκεφτο μπλαζεδιμό, ἀπὸ μιὰ μίμησι, ἀπὸ ἕνα δῆθεν ἐκφυλισμὸ ποὺ σιγὰ-σιγὰ γίνεται μανία, ἕξις, πάθος, πραγματικὰ ἐκφυλισμός.

Ὁ νεώτερος Ἀθηναῖος ἀριστοκράτης ζῇ, κινεῖται, γλεντᾷ, γιὰ νὰ τὸν λένε ἔκφυλο, ξοδεύει γιὰ νὰ φαίνεται τέτοιος, καὶ δὲν σκέφτεται,δὲν λογαριάζει τίποτε, ζωή, ὑγεία, κοινωνικὴ θέσι ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιτύχει τὸν τίτλο τοῦ ἐκφύλου στὸ φιλικὸ σαλόνι, ποὺ κι' ἐκεῖ θὰ στρίψῃ ἐπιτήδεια τὴν συζήτησι γιὰ νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν ἀλλόκοτη ζωή του, γιατὰ παράξενα γλέντια του, γιὰ τὸν ἀγαπημένο του αἰθέρα, τὴν ἀχώριστή του μορφίνη. Καὶ ὄχι λίγοι ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς νέους τῆς ἀριστοκρατίας μας, καυχησιολογόντας γιὰ τὸ πάθος τους ἔχουν πρόχειρα νὰ σᾶς ἐπιδείξουν καὶ ὁλόκληρο συνεργεῖο ἀπὸ βελόνες καὶ μπουκαλάκια ποὺ πάντοτε πέρνουν στὴν τσέπη τους. Εἶνε ἡ σημερινὴ μανταλιτὲ τῶν νέων μας.

Καὶ τὸ καμπαρὲ τοῦ Σκαραμαγκᾶ γι' αὐτοὺς ἔχει ἀνοίξει, γι' αὐτοὺς ἐργάζεται ἀπ' αὐτοὺς συντηρεῖται, κερδίζει, ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ κρυφό, ἄγνωστο στὸ πολὺ κόσμο, μυστηριῶδες...

Καὶ ἀληθινὰ ἕνας πέπλος μυστηρίου καλύπτει τὸν ἀπόκρυφον αὐτὸν βωμὸν

τοῦ ὑπερτάτου πάθους τοῦ ἀνεκφράστου ἡδονισμοῦ.

Ἀλλὰ ποῦ ἀκριβῶς εἶνε, πῶς εἶνε, ποιοὶ συχνάζουν, τί ἀκριβῶς γίνεται κεῖ μέσα.

Ἐδῶ ἀσφαλῶς ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν θελήσῃ νὰ μάθῃ περισσότερα, θὰσκοντάψῃ στὸ σκοτεινὸ μυστήριο ποὺ ὅπως ἀνέφερα καλύπτει τὸ παράξενο αὐτὸ καμπαρέ.

***

Ἀλλὰ γιὰ ἕνα δημοσιογράφο τίποτα δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ μείνῃ μυστηριῶδες. Καὶ μιὰ καὶ ὡς θρύλλος, τὸ καμπαρὲ τοῦ Σκαμαραγκᾶ ἔπεσε στὰ αὐτιά μου, ἔπρεπε, μοῦ ἐπεβάλλετο νομίζω νὰ κατορθώσω μὲ κάθε τρόπο νὰ εἰσχωρήσω ἐκεῖ μέσα. Καὶ ὅλες οἱ γνωριμίες ετέθησαν εἰς ἐνέργειαν καὶ ὅλα τὰ ἀναγκαιοῦντα μέσα παρεσχέθησαν ἀπὸ τὰ ἀγαπητὰ «Πανελλήνια».

Εὐτυχῶς αὐτὴν τὴν φορὰν ἐστάθηκα τυχερὸς ὅσον ποτὲ καὶ δὲν ἄργησα νὰ βρῶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ ἐπληροφόρησε πάντα τὰ κατ' αὐτό. Ἀλλὰ ἔτσι δὲν ἔμεινα ἱκαναποιημένος. Ἔπρεπε νὰ ἰδῶ, νὰ ἀντιληφθῶ μὲ τὶς αἰσθήσεις μου, ὅτι ὡς θρύλλον ἄκουα, νὰ ζήσω τὴ ζωὴ τοῦ παράξενου αὐτοῦ καμπαρέ, ἔστω καὶ γιὰ λίγα λεφτὰ τῆς ὥρας. Καὶ τὸ ἐπέτυχα.

Τὸ αὐτοκίνητο τῶν «Πανελληνίων» ποὺ θὰ μᾶς μετέφερεν ἐκεῖ, ὕστερα ἀπὸ

δρόμον ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν Ὁμόνοιαν ποὺ ἐξεκινήσαμεν, ἐσταμάτησε λίγο πειὸ ἐκεῖ ἀπὸ ἕνα πανδοχεῖο τοῦ πρὸς τὸ Δαφνὶ δρόμου.

— Ἐδῶ θὰ κατεβοῦμε, μοῦ εἶπεν ὁ φίλος μου.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ πεζοπορία ἑνὸς τετάρτου ἀνάμεσα ἀπὸ μονοπάτια,σκοίνους καὶ πεῦκα, μοῦ εἶπε:

— Ἐφθάσαμε. Στάσου ἐδῶ νὰ πάω πρῶτα ἐγὼ μέσα, νὰ εἰδοποιήσω πῶς ἔχω μαζὶ ἕνα «καινούργιο» καὶ γρήγορα θἄρθῃ ὁ Κινέζος νὰ σὲ πάρῃ!.. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἄρχισα νὰ νοιώθω τὸ μυστήριο νὰ μὲ περιβάλλῃ

Καὶ πραγματικά, σὲ λίγο ἕνας κοντόσωμος Κινέζος ποὺ μέσα στὸ σκοτάδι μόνο τὰ μακρυὰ σὰν ἀστακόποδα μουστάκια του διέκρινα, μὲ ἐπλησίασε, μὲ ἐχαιρέτησε καὶ μοῦ εἶπε εἰς παρεφθαρμένην Γαλλικὴν νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Τὸ ἔκαμα μὲ κάποιο φόβο καὶ εὐχαρίστησι μαζί...

Στὸ χεῖλος ἑνὸς γκρεμοῦ σταθήκαμε.

— Ἀπὸ ἐδῶ πρέπει νὰ προσέξετε καλὰ μοῦ εἶπε.

Ἕνα κάθετο μονοπάτι ὡδηγοῦσε στὸ βάθος τῆς χαράδρας.

Γαυγίσματα τώρα κάποιου σκύλου, ἦλθαν νὰ ταράξουν τὴν νεκρικὴ πραγματικὰ σιγαλιὰ τῆς νύχτας.

— Εἶνε οἱ θυρωροὶ τοῦ καμπαρέ, μοῦ ἐξήγησεν ὁ Κινέζος, τοὺς ἔχουμε φέρει ἀπὸ τὴν Ἰνδοχίναν.

Προχωρήσαμεν καὶ σὲ λίγο μ' ἕνα σφύριγμα παρατεταμένο τοῦ Κινέζου συνοδοῦ μου, βγῆκαν εἰς προϋπάντησίν μου δυὸ Κινέζοι, ὑψηλοὶ καὶ ρωμαλέοι τοῦτοι, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔκλεισαν τὰ μάτια μ' ἕνα σκοῦρο πανὶ ποὺ μύριζε κάτι μεταξὺ καφουρᾶς καὶ πετρελαίου.

Καὶ ἀμέσως αἰσθάνθηκα νὰ μὲ σηκώνῃ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς στὸν ὦμό του, ἐνῷ ἤκουα

νὰ πέφτῃ στὴ γῆ ἕνα βαρὺ σίδερο· ἀσφαλῶς ἡ ἀμπάρα τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ κινέζικου καμπαρὲ τοῦ Σκαραμαγκᾶ!...

(Τὸ τέλος τῆς καμπάνιας στὸ ἄλλο φύλλο)

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΦΑΝΤΑΙΖΙ

ΣΟΥ ΣΤΕΛΝΩ, ΦΙΛΙΑ.... ΠΑΓΩΜΕΝΑ

Ἡ Ρόζα Μ... μιὰ γυναικοῦλα τοῦ ἐλαφροκόσμου, ποὺ κατὰ τὴ συνήθεια τῶν κοκοτῶν τῆς ἐποχῆς μας μοιράζεται τὸ ἐπάγγελμά της, μὲ τὸ ἐπέγγελμα τῆς Ἠθοποιοῦ, ἀνεχώρησε πρὸ ὀλίγου γιὰ τὴν Αἴδηψό, ὅπου ὁ .... προστάτης της —ἕνας μεγαλέμπορος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ— τῆς προσέφερε δίμηνο ἐξοχικὴ ἀνάπαυσι.

— Μικρή μου Ρόζα, τῆς εἶπε ἀπαχαιρετόντας την μόλις φθάσεις στεῖλε μου ἕνα τηλεγράφημα νὰ ἡσυχάσω.

Ἡ Ρόζα τὸ ὑπεσχέθη καὶ μόλις ἔφθασε στὴν Αἴδηψὸ ἔτρεξε στὸ τηλεγραφεῖο κι' ἔδωσε τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα.

«Ἔφθασα. Ταξεῖδι εὐχάριστο. Θερμὰ φιλιά». *Ρόζα*

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ τηλεγραφείου γέλασε.

—Τί πρᾶγμα σᾶς κάνει νὰ γελᾶτε, φίλε μου; τοῦπε λίγο θυμωμένη ἡ Ρόζα.

—Τὰ «ὁλόθερμα» φιλιά...εἶπε κεῖνος. Μ' αὐτὴ τὴ ζέστη ὁ κύριος αὐτὸς ὡρισμένος θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν εἶναι τόσον θερμά.

Ἡ Ρόζα ἀντελήφθη τὴν ὀρθότητα τῆς παρατηρήσεως τοῦ ὑπαλλήλου, τὸν ηὐχαρίστησε, πῆρε πίσω τὸ τηλεγράφημα καὶ ἀντικατέστησε τὴ φράση «ὁλόθερμα φιλιὰ» διὰ τῆς φράσεως «φιλιὰ παγωμένα».

Μόλις ὁ δυστυχισμένος ἐραστὴς πῆρε τὸ τηλεγράφημα αὐτό, ἔξω φρενῶν καὶ ἀπελπισμένος βιάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Αἴδηψὸ γιὰ νὰ μάθῃ τί συνετέλεσε ὥστε τόσο αἰφνιδίως νὰ ψυχρανθῇ ἡ ἀγαπημένη Ρόζα. Μονολογόντας δὲ κατὰ τὸ ταξεῖδι ἔλεγε:

— Τὸ περίμενα. Ἦταν σφάλμα μου ν' ἀφήσω μόνη τὴ μικροῦλα· ἀσφαλῶς κάποιος ἐπιτήδειος μοῦ τήν ξελόγιασε! Γυναῖκα, Γυναῖκα!...

Δ. Πάλατος

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΝΕΚΡΩΜΕΝΟ ΦΕΓΓΟΣ

Νεκρωμένο φέγγος
Χύνει τὸ φεγγάρι
Στ' ἀφρισμένο κῦμα
Ποὺ γοργοκυλᾶ

—

Νεκρωμένο φέγγος
Πίνει τὸ φεγγάρι
Ποῦ στὰ κορφοβούνια
Σιέται σιγαλά.

Νεκρωμένο φέγγος
Ζώνει τὰ πλατάνια
Καὶ τὰ κυπαρίσσια
τὰ ψηλά, ψηλά.

Νεκρωμένο φέγγος,
Πλέκουν τὰ σιεφάνια
Τῆς ἀμυγδαλίτσας
Τ' ἄνθια τ' ἀ αλά.

—

Νεκρωμένο φέγγος
Μεσ' στὸ κοιμητῆρι
Σὲ σταυρούς, σὲ πλάκες
Σέρονται δειλά·

—

Νεκρωμένο φέγγος
Ἔχει ἀκόμα γύρω
Στὴν ψυχή μου, π' ἔρμη
κλαίει σιωπηλά.

Μ. Μαλακάσης

ΤΑ ΑΝΑΠΟΔ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΙΣ!

Ὁ κ. Ἱερομόναχος Ἀναργυριάδης εἶναι ἕνας πιστὸς ὀπαδὸς τῆς ἠθικῆς καὶ ἀπεινὴς διώκης τῶν ἀνηθίκων, ἕνας ζηλωτής. Διά να μὴ ἔχει τὸν πειρασμόν κοντά του ὡς ἔλεγε ἔμεινε ἀνύπανδρος. Ὡς ἐκ τούτου ἔτρωγε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ἐπιδεικνύεται πήγαινε στὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ ἔλυε τὸ κοιλιακὸν ζήτημα τὸ πάντοτε ἐπίκαιρον.

Δὲν εἶχε πέντε λεπτὰ ποὺ ἐκάθησε καὶ ἄρχισε νὰ τρώῃ ὁπότε ἀκούει ἀπὸ τὸ πλαϊνό του δωμάτιο κάτι ἤχους «ὅσπερ φιλήματα»...

Κανένα ζευγαράκι θὰ εἶναι, ἐσκέφθη, καὶ ἀκόμη δὲν ἤρθαν μοῦ ριχτίκαν στὰ ὀρεκτικά! Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα. Καὶ ἔσκυψε γιὰ νὰ ἰδῇ ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε τίποτε διότι τὸ κλειδὶ ἦταν ἀπάνω στὴν πόρτα.

Γιὰ νὰ ἀκούσωμεν τοὐλάχιστον τί λέγουν, ὑπεχώρησε.

Ἀλλὰ ἐπήδησε ὀπίσω ἔντρομος ὅταν ἄκουσε τοὺς ἤχους τῶν φιλημάτων ἐπαναλαμβανομένους. πφτς, πφτς, πφτς...

Αὐτὴ ἡ μουσικὴ δὲν ἤρεσε εἰς τὸν κ. Ἀναργυριάδην ὅστις ἐνήστευε τοιούτου μεζὲ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, διότι τὸν ἐπήραζε στὰ νεῦρα.

Τὸν ἄτιμον ἔβρηχύθη, τὶς οἶδε ποίαν νεαραν ὕπαρξιν περιεπλάνησε διά νὰ τὴν φέρῃ εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ καταγώγια...ἀλλὰ θοῦ κύριε φυλακὴν ἐν τῷ στόματίμου διότι κι' ἐγὼ ἐδῶ ἔρχομαι...διὰ νὰ τὴν φέρει ἐδῶ, εἰς μέρος ὅπου δύναται ἀνενόχλητος νὰ τὴν καταστρέψῃ

Τὸ τέρας, ἐπανέλαβε δὲ πρέπει νὰ τὸν ἀφίσω νὰ συνεχίσῃ τα ὀργιά του, καὶ ὥρμησε διὰ νὰ συντρίψῃ τὴν θύραν ἵνα ἀπαλλάξῃ τὸ ἀτυχὲς θῦμα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοιούτου αἱμοβόρου ἀνθρώπου ὅστις εἶχεν ἐπιπέσει δίκην ὀρνέου. Ἀλλὰ τὸ

πφτς, πφτς, πφτς, πφτς,

συνεχίσθη ἐντονώτερον. Ἄ! δὲν ἐκρατήθη πειὰ ὁ κύριος Ἀναργυριάδης, θὰ σακατέψῃ τοῦ κοριτσιοῦ τὰ χείλια, διενοήθη. Ἀπεφάσισε νὰ διαρήξῃ τὴν θύραν ἀλλὰ μετὰ ὡριμωτέραν σκέψιν ἀπεφάσισε νὰ καλέσῃ ἕνα Κέρβερον τῆς ἠθικῆς, ἕνα χωροφύλακα ὅστις δὲν ἄργισε νὰ ἐμφανισθῇ.

Ἀπὸ ἐδῶ κύριε χωροφύλακα:

πφτς, πφτς, πφτς,

ἐκρότησαν αἴφνης ἄλλαι ὁμοβροντίαι φιλημάτων.

Τ' ἀκοῦς κὺρ χωροφύλακα, ἔχει παραπλανήσει ἀθῶο κοριτσάκι καὶ τώρα μέσα κεῖ ποιὸς ξέρει τί νὰ τοῦ κάνῃ.

πφτς, πφτς, πφτς, πφτς

Ἐξακολουθούσαν τὰ πυρὰ ὡσὰν νὰ γελούσαν μὲ τὸ πεῖσμα τοῦ κ. Ἀναργυριάδου, ὅστις δὲν ἐκρατήθη καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ἐξουσίας ἔκρουσε τὴν θύραν.

Ἀλλά...

Ἀλλὰ βρῆκαν μέσα στὸ δωμάτιον μόνον τὸν κ. Νεόπτωλον Ὑπουργίδην ὅστις ἔτρωγε καὶ αὐτὸς εἰς τὰ ἀπόκρυφα τοῦ ξενοδοχείου διὰ νὰ μὴν βλέπει ὁ κόσμος ἕνα πρώην ὑπουργὸν νὰ τρώει σ' ἕνα λαϊκὸ ξενοδοχεῖο. . σ α λ ι γ κ α ρ ά κ ι α.

Γ. Θωμ.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Κατόπιν πολλῶν παρακλήσεων τῶν ἐνδιαφερομένων ἀπεφασίσαμεν ν' ἀναβάλωμεν τὴν λῆξιν τῶν διαγωνισμῶν μας διὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου.

Ἑπομένως πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι δελτία καὶ διὰ τοὺς δύο διαγωνισμοὺς θὰ γίνωνται δεκτὰ μέχρι τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ.

Νέους ψήφους διὰ τὸν *Διαγωνισμὸν τῶν Φιλολογ. Συλλόγων* ἀπέστειλαν οἱ κ. κ. Π. Βελόνης 4, Ὀμ. Τσουροῦς 2, Δ. Ἐλασσώνας 2, Γ. Κοκκαλάνης 14, Α. Κόκκινος 27, Ι. Σούτης 1, Π. Γουσίδης 16, Α. Μούλας 1, Π. Ἰωαννίδης 11, Α. Νικολαΐδης 11, Ν. Σεφερτζῆς 1, Α. Χατζῆς 3, Ηλ. Βεζύρης 1, Θ. Βοζίνης 1, Κ. Ζαχαρᾶς 2, Μ. Κιώτης 1, Χρ. Ὀλύμπιος 1, Β. Παπαστυλιανοῦ 2, Ν. Χατζηστεφανῆς 8, Α. Κωστέας 5, Α. Μούντανος 25, Κ. Ψυμοπουλάκης 7, Π. Τραβασᾶρος 4, Λ. Πατρινὸς 6, Ἀπ. Παπαμαλῆς 1, Ἀν. Φράγκος 5.

ΠΙΝΑΞ Α'.

ΤΙΤΛΟΣ ΦΙΛΟΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ	ΕΔΡΑ	ΨΗΦ.
«Ἀκρόπολις»	Ἀθῆναι	58
«Ἀθηνᾶ»	Πειραιεύς	50
«Θρίαμβος»	Χαλκίς	16
«Μοῦσα»	Λάρισσα	3
«Φιλοπ. Ἀρκαδία»	Ἀθῆναι	10
«Σπίθα»	Πειραιεύς	2
«Ἕνωσις»	»	1
«Σαπφὼ»	Μιτυλήνη	55
«Κινέζ.Δημοκρατία	Θεσ)νίκη	107
«Ἑλληνόπαις»	Πειραιεύς	22

Νέας ψήφους διὰ τὸν *Διαγωνισμὸν τῶν Ἀνταποκριτῶν* οἱ κ. κ. Μ. Βαϊᾶνος 12, Ὀμ. Τσουροῦς 3, Π. Βελόνης 3, Γιανουκάκης 3, Α. Νταῖρόπουλος 27, Δ. Ἐλασσώνας 3, Δ. Βλαχούδης 5, Χ. Παταχρηστόπουλος 1, Μακρίδης 6, Α. Ἀθανασόπουλος 4, Π. Πέτσας 2, Χ. Σταματόπουλος 5, Σ. Σωτηρόπουλος 1, Κ. Κωνσταντόπουλος 1, Α. Τσάλλης 10, Χ. Χριστίδης 14, Μ. Βλασίδης 1, Ν. Ζωγραφάκης 5, Γ. Καρούζος 3, Τ. Καλαθᾶς 3, Σ. Νέλλος 5, Β. Φιλιππίδης 8, Μ. Γριμάλδης 4, Θ. Κατσικόπουλος 10, Ἀλ. Νικοπούλου 6, Νηρεὺς 1, Φ. Μακρῆς 8, Α. Χατζῆς 11, Βαμβέτσος 9, Βιογ Μπούρα 8, «Σαπφὼ» 1, Β. Παππᾶς 5, Ἀπ. Παπαμαλῆς 1, Θ. Κατσάμπας 3, Κ. Ζαχαρᾶς 10, Χ. Ζάρας 5, Α. Μαλάκης 8, Π. Σάββας 11, Μ. Κιώτης 4, Ι. Μέλλης 12, Ο. Τζιόβας 3, Α. Φράγκος 5, Ν. Σεφερτζῆς 4, Μ. Κράλλης 6, Β. Μούντανος 11, Κ. Κωτίκας 1, Α. Κόλλιας 2, Β. Δρούβας 9, Α. Βαλλιάδης 1, Χρ. Ὀλύμπιος 2, Μ. Τραϊφόρος 2, Π. Γουσίδης 4, Ν. Χατζηστεφανῆς 8, Ἠλ. Βεζύρης 1, Θ. Ξύδης 2, Γ. Πιτυρίγκας 2.

ΠΙΝΑΞ Β'.

ΟΝΟΜΑΤΕΠ. ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ	ΠΟΛΙΣ	ΨΗΦ.
Ἀνδρ. Ξένος	Ζάκυνθος	5
Μ. Παπαδόπουλος	Ἀθῆναι	24
Κ. Βαμβακᾶς	»	23
Νικ. Σωζόπουλος	Τρίκκαλα	34
Ν. Μπούρας	»	30
Ἀχ. Καρανάσιος	»	1
Λάμπης Αὐγερινὸς	Χαλκὶς	39
Τίμος Πάρρης	Πειραιεὺς	67
Ἀλ. Μούντανος	»	44
W. Herrik	»	11
Τιβέριος Ὀρφεύς	»	8
Θέρης Κεραυνὸς	Χῖος	8
Θ. Πλωμαρίτης	Μιτυλήνη	8
Β. Παπαστυλιανοῦ	»	42
Ρ. Βινιόλος	Θεσ)νίκη	78
Θ. Δανιηλίδης	»	77
Α. Τσάλλης	»	5
Ν. Μόσχου	»	42
Α. Κόκκινος	»	65
Γ. Ζώρας	Πῦργος	29
Σ. Πετρόπουλος	»	56
Β. Κυλικᾶς	Λάρισσα	39
Τίμος Πάρρης	Σύρος	7
Δ. Γιαννουκάκης	»	8
Ἀπ. Λεοντίου	Πάτραι	4
Κ. Πολυμένης	Ἀλεξ)πολις	19
Δ. Ἐλασσώνας	Λαμία	4
Ν. Δανδαράκης	Ἡράκλειον	6
Χρ. Μαραβέας	Ναύπλιον	3

ΤΥΠΟΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΣΦΑΙΡΑ,
ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16
ΑΘΗΝΑ

ΤΑ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ» ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΛΟΥΤΡΑ ΑΙΔΗΨΟΥ.—Πολὺς κόσμος καὶ ἐρέτες στὰ λουτρά. Ὀλίγοι ὅμως οἱ λουόμενοι. Ὑπερισσότερος κόσμος μᾶλλον παρα-θερίζει. Τελευταίως ἐνεφανίσθη καὶ ἐδῶ ἕνας.... διάσημος φακίρης χωρὶς ὅμως καμμίαν ἐπιτυχίαν. Δὲν ἔλειψε ἐφέτος οὔτε ὁ κινηματογράφος οὔτε καὶ ὁ καραγκιόζης. Ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ τοῦ Θωρηκτοῦ «Ἄδηνος» ποὺ μένει ἀπὸ ἡμερῶν στὸ λιμάνι μας διωργανώνουν τακτικὰ χοροὺς στὸ μοναδικὸ Καζίνο. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς κ. Σκουμπουρδὴς μετὰ τῆς Δος Ἀρκουδάρη εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ χοροῦ. Ἐκ τῶν λουομένων διακρίνομεν τὰς κυρίας καὶ δας Ν. Κωνσταντινίδου, Ἄννα Πατακάκη, Τιτίκα Ν. Ἀναστασίου, Κατίνα Η. Οἰκονόμου, Ὀδέττη Η. Οἰκονόμου, κ. Μαύρου, Ν. Κωνσταντινίδην, ὑπολοχαγὸν Μ. Παναγιωτάτον, Ἰατρὸν Σ. Φραντζεσκάκην, Μαρκέτον, Ἡρ. Οἰκονόμου, λοχαγὸν Δαούλην, Ἀλεξ. Καπετανάκην δικηγόρον μετὰ τῆς κυρίας του, Ἰω. Σαγιᾶν, Ταγματάρχην Ἀράπην, Ἀνδρ. Ζάκαν, Ἀλεξ. Μπαγλαντζῆν κ.λπ. κ.λπ.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ. (Κρήτης). Ἡ πρῶτες φθινοπωρινὲς βραδυὲς ἄρχισαν νὰ παρουσιάζονται· ἡ ζέστες εἶναι ἀνεπαίσθητες, ἐνῶ ἡ βραδυνή δροσιὰ ἀντικαθιστᾶται ἀπὸ τὴν ψύχρα

Ὡστόσο ἡ διάφορες κοσμικὲς συγκεντρώσεις ἀρχίζουν νὰ ἐμφανίζονται· καὶ νὰ μᾶς παρουσιάζεται ἡ πρώτη στοῦ κ. Ε. Βουρδουμπάκη μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, ἂν καὶ τυχαία, καὶ μὲ πολὺ ὄρεξι.

Μέσα στὸ δροσερὸ κηπεῖσκο, ποὺ ἀποτελεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ νέες καὶ νέους, διακρίνονται ἡ Δίδες Ε. καὶ Μ. Βουρδουμπάκη, Λ. καὶ Μ. Γραίκη, Κ. Χαλαράκη, Ε. καὶ Φ. Ἀποστολίδου καὶ εἰ κ.κ. Κοκκινάκης, Γιαμαλάκης, Βουρδουμπάκης, Δανδαράκης κ. ἄ.

Τελευταῖως ἐκυκλοφόρησε στὴ πόλιμας τὸ νέο Περιοδικὸ ἡ «Χρυσαλλὶς» ποὺ ἦλθε νὰ δώσῃ μιὰ νέα ζωὴ σπὴ φιλολογικὴ κίνησι τοῦ Κάστρου ἡ ὁποία εὑρισκόταν σὲ λήθαργο κατάστασι. Ἀὲ μποροῦμαι παρὰ νὰ συγχαροῦμαι τοὺς νέους ποὺ ἐκοπίασαν τόσο γιὰ τὴν ἔκδοσί του.

ΚΟΣΜΙΚΑ ΝΕΑ

— Τὰ διάφορα χορευτικὰ γκρουὶπ ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἔκαμαν ἔναρξιν τῶν χορευτικῶν των συγκεντρώσεων.

— Ἐντὸς δὲ τῆς ἑβδομάδος ἀρχίζει καὶ τὸ γνωστὸν ἰσραηλιτικὸν γκρουὶπ «*Fleuri*» πιθανῶς εἰς τὴν αὔθουσαν τοῦ «*Sans Souci*».

Ἡ διευθύνουσα τὸ «*Groupe des Roses*» ἐπιτροπή, ἀκόμη δὲν εὗρε κατάλληλον αὔθουσαν.

— Βολιδοσκοπήσεις ἐγένοντο διὰ τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας, ὅπου καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ δοθῇ ἐφέτος, ἐπίσης κατὰ Σάββατον.

Εἰς τὸ «*Vertige*» τὸ κατὰ Κυριακὴν γκρουὶπ τῶν «Κρίνων» τῶν κ. κ. Νάτση καὶ Κυραφύλλη συγκεντρώνει τὸν ἀριστοκρατικώτερον ὡραιόκοσμον τῶν Ἀθηνῶν.

— Καὶ οὕτω δικαιολογεῖ ἀπολύτως τὴν ἐπωνυμίαν του.

Τὸ γκρουὶπ τοῦ Ὁμίλου «Κολχὶς» ἀρκετὰ καλὸν εἰς τὴν αὔθουσαν τοῦ ξενοδοχείου «Κεντρικόν».

— Πλεονάζει καὶ ἐδῶ τὸ ὡραῖον φύλλον.

Τὸ γκρουὶπ Χρηστίδου ἀκόμη δὲν εὗρε αὔθουσαν διὰ τὸς χειμερινάς του συγκεντρώσεις.

— Ψιθυρίζεται ὅτι ἐζήτησε στέγην εἰς τὸ «*Vertige*».

Τὸ «*Griffon*» διασκευαζόμενον εἰς χειμερινὸν θὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας του ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου.

— Θαλειτουργήσῃ δὲ ὡς καμπαρὲ-ντάνσιγκ

— Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξακολουθεῖ ἡ ἀνέγερσις τοῦ παρὰ τὴν Ἐθν. Βιβλιοθήκην μεγαλυτέρου κέντρου τῶν Ἀθηνῶν.

— Τὸ «Καπρὶς» μεταβληθὲν εἰς ἐξωτικὸν φανταστικὸ περιβόλι θὰ ἀνοίξῃ ἐντὸς τοῦ μηνός.

— Τὸ «*Vertige*» ἐφέτος θὰ λειτουργήσῃ ὡς σχολὴ χοροῦ τοῦ καθηγητοῦ κ. Μάνεση ὁ ὁποῖος καὶ ἤρχισε τὰ μαθήματά του.

ΜΕΘΥΣΙ ΤΡΕΛΛΟΥ

'Απ' τὴ σάρκα
λιγωμένος
χλωμιασμένος
σὰν σουδάρι,
τὸ στερνό μου
ρουφᾷς αἷμα
μ' ἕνα βλέμμα
στὸ κλινάρι

Ζῆς; Πεθαίνω;
γελᾶς; Γέλα!
Πολὺν ἔλω...
Σὲ κομμάτι,
θὰ ξαπλώνουν
σὰν σκοτάδια
τὰ σημάδια
στ' ὥριο μάτι.

Μελοστάζεις
κι' ἀνασαίνω
δὲν χορταίνω.
Θὲ νὰ γείρω
στ' ἀνθογιάλι,
ν' ἀπομείνω
νὰ σοῦ πίνω
κάθε μύρο. .

Ροδοσάρκες
ἀγκαλιάζουν
κι' ἀλαφιάζουν!
καρδιοχτύπια
Φῶς! Σχοτάδια!
ρόδων μύρα
σὲ πλημμύρα
ἤπιες κ' ἤπια

Μ. Μ. ΔΑΜΙΡΑΛΗΣ

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Δδας Μάχη Κωνσταντινίδου, Φρ. Ζάκα, Τ.τίκα Ἀναστασίου, κ. κ. Στ. Φραντζεσκάκη, Ἀλ. Μπαγλαντζῆ ἤρχισεν ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. — Εὐχαριστοῦμε ἐνοικιάζομε πρωτοσέλιδα κλισὲ κ. Γιάννη Καρούζο πρὸς δρχ. 20 ἕκαστον ὑπὸ τὸν ὅρον ἀμέσου ἐπιστροφῆς. — Ἐλήφθη ἐπιταγὴ δρχ. 42.50 κ. Θ. Κόκκινε καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Παρακλησίς σας θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.—κ. Θ. Δανιηλίδη χρήματα ἐλήφθησαν.—κ. Β. Παπαστυλιανοῦ ἀγγελία ἐδημοσιεύθη.—κ. Σ. Πετρόπουλε, ἐλήφθησαν δρχ. 7 καὶ προσετέθησαν ἀνάλογοι ψῆφοι.—κ. Γ. Ζώρα φροντίσατε διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ψήφων. Ἀδύνατον κρατήσομεν λογαριασμόν. Διαγωνισμὸς παραταθῆ.—Ἐλήφθη συστημένη κ. Μ. Παπαϊωάννου. Ὑπολογίσατε τ' ἀποσταλέντα φύλλα πρὸς 1 δρχ. καὶ ἀποστείλατε ὑπόλοιπον μεῖον δρχ. 35. Παρακαλοῦμεν γνωρίσατέ μας ἐὰν τὰ ζητούμενα φύλλα πρέπει νὰ εἶνε τῶν νέων ἀριθμῶν. Ἐλήφθη τὸ ἐπιστραφὲν ὑπ' ἀριθ. 37 φῦλλον.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἡ λέξις λεπτὸ 20, ὁ στιχος δρ. 1.00
Γιὰ τοὺς Φιλολογικοὺς Συλλόγους ἔκπτωσις.

ΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἀριστοτέλης Οἰκονόμου—Δίς Πιπίνα Πανταζίδου ἠρραβωνίσθησαν.

Ο ΑΡΓΟΣ ΤΩΝ ΛΟΓΟΚΛΟΠΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Τὸ εἰς τὸ φύλλον τῆς 6ης Σεπτεμβρίου τοῦ περιοδικοῦ «Παράδεισος» δημοσιευθὲν ποίημα ὑπὸ τὸν τίτλον «Κ.Τ.Λ.» μὲ ὑπογραφὴν «Περαστικὸς» προφανῶς προέρχεται ἀπὸ λογοκλοπὴν διότι ἀνήκει εἰς τὸν κ. Τίμον Μωραΐτίνην καὶ περιέρχεται εἰς συλλογὴν εὐθύμων ποιημάτων του ἐκδοθεῖσαν πρὸ ἐτῶν.

ΣΤΙΣ ΣΧΙΣΜΕΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Τάσχισες ὅλα ἄσπλαχνα, κ' ἐπίστευες ἀκόμα
πῶς ἔτσι κάθε ἀνάμνησι θὲ νὰ σβυσθῇ ἀπ'
[τὴ κηρδιά σου
πῶς ὅλα σκεπασθήκανε μὲ τοῦ θανάτου χῶμα
κι' ἔτσι... διωγμένος ἀπ' τὴ σκέψι Σου καὶ
[ἀπὸ τὰ ὄνειρά Σου
Τάσχισες ὅλα κ' ἄφησες ἐλεύθερη τὴ Καρ-
[διά Σου
κι' ἐλησμόνησες κακὴ πῶς μέσα κι' ὁλόγυρά
[Σοῦ
σὲ κάθε πρᾶγμα γύρω Σου εἶμαι παντοῦ
[μπροστά Σου
Ὅλα θὰ Σοῦ φωνάζουνε πῶς εἶνε ἰδικά μου
μὲ πόση ἀγάπη στάφερνα καὶ τάφηνα στὰ γο-
[νατά Σου
μία θυσία εὐγενικὴ ἀληθινὴ ἀπ' τὴ Καρδιά
[μου
Θυσία γιὰ τὸν Ἔρωτά Σου
Ὅλα θὰ Σοῦ φωνάζουνε πόσο Σὲ λαχταροῦσα
μὲ πόση ἀγάπη ἀληθινὴ στὰ μάτια Σὲ κυ-
[ροῦσα
Ὅλα θὰ λένε τὶς χαρὲς ποὺ γέμιζα τὴ Ψυχή
[Σου
τὶς τουαλέτες τὰ μπιζοῦ ποὺ ἐστόλιζα τὸ
[Κορμί σου
. . . . . .
Ὅλα θὰ σοῦ φωνάζουνε τὸν τίμιο Ἔρωτά
[μου
τὸ σπαραγμὸ ποῦ ἐσκόρπισες κι' ἔσχισες τὴ
[Καρδιά μου

Ι. Σ. Φαρ.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

κ. Θ ε ο δ ώ ρ ο υ, — Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε μιὰ σελίδα γραμμένην μὲ μελάνην διότι μὲ μολοῦβι οἱ χαρακτῆρες δὲν εἶναι εὐκρινεῖς. *ὁ κ. ὑπνομαγνετιστής*

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΨΕΥΤΙΑΣ

ΤΟ ΠΕΙΟ ΧΟΝΤΡΟ ΨΕΜΜΑ

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀναγνῶσται μας καὶ αἱ ἀναγνώστριαί μας καλοῦνται νὰ μᾶς γράψουν ἕνα χ ο ν τ ρ ὸ ψ έ μ μ α, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὰ «Παγελλήνια». Στις 30 Ὀκτωβρίου ὅλες οἱ ψευτιὲς θὰ παραδοθοῦν εἰς τριμελῆ ἐπιτροπὴν ἀναγνωρισμένων ψευτολογίων, ἡ ὁποία θὰ ἀποφανθῇ διὰ τὸ πειὸ χοντρὸ ψέμμα. τὸ ὁποῖον ἐμεῖς θὰ βράβεύσωμεν μὲ ἕνα ψεύτικο βραβεῖο 10,000 δρχ.

("Ορα βραβεῖα διαγωνισμῶν εἰς τὰ διάφορα περιοδικά.)

ΑΒΑΝΤΙ ΛΟΙΠΟΝ

Ὅλα τὰ ψέμματα ποὺ θὰ μᾶς σταλοῦν θὰ δημοσιευθοῦν δωρεάν.

ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ

Μέχρι σήμερον μᾶς ἀπεστάλησαν ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας τὰ ἑξῆς μεγάλα ψέμματα.

— Στὴν Λίδηψὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ εὐθηνότερα ἀπὸ τὸ τελευταῖο χωριὸ τῆς Ἑλλάδος. *Κ. Κωστόπουλος*

— Ὁ ὀδοντοϊατρὸς κ. Ματζὸς εἶνε ὁ μεγαλείτερος φακίρης τοῦ κόσμου. *Ν. Φακιρίδης*

— Ἡ Ἑλλὰς εἶνε ἡ μόνη χώρα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχουν αἰσχροκερδεῖς. *Μαζαμὲτ*

— Ἡ ἐφημερὶς «Βροντὴ» ἔχει τὴν πρώτην κυκλοφορίαν. *Δημοσιογράφος*

— Αἱ ὁδοὶ Πατησίων, Πειραιῶς καὶ Κηφισσίας τῶν Ἀθηνῶν θὰ στρωθοῦν σύμφωνα μὲ τὴν σύμβασιν, ἐντὸς πέντε μηνῶν ἀπὸ τῆς 4 Αὐγούστου. *Ἀθηναῖος*

— Ἡ ταχύτης τῶν τραμ τῆς πρωτευούσης μας, εἶνε μεγαλυτέρα καὶ τοῦ Μητροπολιταὶν τῶν Παρισίων. *Κ. Ρέντης*

— Ὁ Ταχυᾶ-Μπέης θὰ ταφῇ 35 χρόνια. *Ταχραντιστής*

— Ὁ Δ. Σπηλιόπουλος στὴν Πάτρα ἔχει τὶς περισσότερες κατακτήσεις. *Π. Β. Σ.*

— Ὁ Πάτσης εἶνε ὁ ἰδεώδης δήμαρχος διὰ τὰς Ἀθήνας.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ

ΤΑΧΡΑ—ΜΠΕΗΣ

Γιοργούλα μ'

Προυψὶς διάβσα τὶς φημιρίδες, οὔτ ἴενας οὔδουντουιτρὸς Μου ἴχὸς θὰ ξισ-κίπζι τοῦ Ταχρᾶ --μπέη, πουῶς δηλδὴς οὔτι μ'στήρια κάν' πουῶς εἶν, ψευτούλκα, ποὺ κι' αὐτὸς ποὺ δὲν ἤντουν φακὶρς μπουροῦσ'νὰ τὰ κάν'.

Ἴελγα δηλαδὴς πουῶς κὶ κειὸς θὰ πέθνε, θὰ θάβταν καὶ ἀπὲ θὰ σκώνταν ζωντανοὺς οὔωσπερ οὗ Ταχρᾶς.

Συνάμ' δὲ θὰ ιεξηγοῦσ' στοὺ κενὸν πουῶς γίνταν οὐόλ' αὐτά, κὶ πουῶς οὔλος οὗ ντουνιᾶς θὰ μπόραει νὰ γίν' φακίρς! Ἴετς λπόν, πῆα κι' ἴγὼ νὰ μάθ' νὰ εἶμ' φακίρς' νὰ κάν' οὔτ' θέλ' νὰ μὴν τρούω σὰν π'νάω, νὰ κ'μᾶμ' οὔσο κιρὸ θέλ, κὶ οὔταν ἡ σπιτ'νοκυρὰ μοῦ ζ'τάει τοὺ νοῖκ' νὰ γίνομ' ἰάφαντος.

Ἴέλιγε δὲ πουῶς οὗ 'σκουπός 'ταν ἱερός, ἰαφοῦ τὰ χρήματ' ἀπ' τὴ παράστασ' θὰ τάπιρνι οὗ Μητροπλίτης, νὰ κάν' ἴένα ἀγαθοὺν σκουπὸν τῶρ' ποὔρχετ' χειμῶνας!...

Πῆα λ'πόν, ἰέβγλα ἴένα εἰστήριο καὶ κρεμάστκα κάτ' ἀπ' τοῦ στόματ' νὰ ἰδοῦ τὶ θάλγι.

Μὰ τὶ νὰ σ'ποῦ Γιουργούλμ' ἴετς καὶ τὸν ἴελπα, θάρβα πουῶς εἶχ' μπρός τ' καν' βλιάμ' ἀπ' τοῦ Ψυρρῆ κὶ οὔχ' ἴένα 'πιστήμ'να γιατρού. Μουόν' ποὺ δὶν εἶχ κόκ'νο ζουνάρ, γιὰ νὰ τοὺς κριμασ, καὶ να ζ'τήσ' καυγᾶ, οὔταν κάτ' δημουσγράφ' τοὺ φ'νάξαν πουῶς δὲν ἴεκαν' τὰ π'ράματ' οὔπως οὗ Ταχρᾶς. Κι' οὔτ' ἰφτὸς ψευτούλιζ.

Ἰέκαν' π'λιὲς κάτ' ψευτούλ'κι κὶ θάφτκι μίσ' σὶ μιὰ κάσ' ποὺ ἴπ'ρνι μαϊστράλ' ἀπ' οὔλς τίς μιριές.

Ἰέ, τοὺν θιοκιρατᾶ κὶ ποὺ στοὺν εἶχ'. Εἶπ' νὰ πιταχτῶ κὶ νὰ τοὺν ξιμπρουστιάσ' μὰ θ'μήθκα μοὔπ' τ' ἀνιψούδ' μας οὗ Καραγκιόζ'ς νάμ' αὔγενὴς στοὺ θίγιατρο, ἠδοῦ στὴν 'Αθήν' κι' ἔτσ' κρατήθκα. 'Αλλτ'κα θὰ τοὔχων' κάτ' γρουθιὲς ποὺ θὰ τ' ἄλ'ζα τοὺν ἀδόξαστο.

— Ρὶ Θιομπαίχτ' ἤθλα ν'τοῦ πῶ "σὰν ἤτνε, νὰ μᾶς κουρουδέψ' ἤταν' ἀνάγκ' νὰ μᾶς παρς τοὺ χαρτζλήκ'. γιὰ νὰ ἰδοῦμ' τὰ ψευτούλουά σου.

Καὶ θέλ'σα νὰ φουνάξ' νὰ μ' δόσ' τὰ λιεφτά μ' πίσ' μὰ εἶπ' μέσα μου νὰ κρατήσ' τὴ θέσ' μου κὶ νὰ μὴ γίν' ἴγὼ ἴσ' κι' ὅμοια μὶ τοὺν οὔδοντογιατρό, ποὺ ἰέκαν' τὴν παράστασ' γιὰ νὰ μᾶς τραβήξ' σαγ'νιὲς στοὺ πουρτοφόλ'. Ἰέστ' καὶ ἂν τὰ λιεφτὰ τὰ ἰέδον' στοὺν Μητρουπολίτ', σὰν κι' ὁ δεσπότ'ς νὰ εἶν' καν' ἰμπρεσάριους. Ἰφτὰ Γιοργούλα μ'μὲ τοὺν ψιφτου-Ταχρᾶς. Μὰ ἀσπαζμοὺς

ΟΙ ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΥΣ

Τὸ «Πανελλήνιον» συνεχίζει τὰς παραστάσεις του μὲ ἐναλλαγὴν τῶν ὀπερεττῶν αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἐφέτος τὴν μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν. Ἐπανελήφθη ἡ «Κόρη τῆς Καταιγίδος».

Ἐξακολουθοῦν εἰς τὴν Ἀλάμπρα αἱ παραστάσεις τῶνλαϊκῶν ὀπερεττῶν πουσυγκετρώνουν κόσμο κάθε βράδυ ἀμέτρητον.

Στὰ «Διονύσια» ἐδόθη ἡ Βιεννέζικη ὀπερέττα ἡ «Πριγκήπισσα τῆς Τσάρντας» ἡ ὁποία προσέλαβεν νέαν ὅλως μορφήν, ἀληθῆ μεταμόρφωσιν. Ἡ πρωταγωνίστρια καλλιτέχνις δεσποινὶς Ὀλυμπία Καντιώτου ἀληθινὴ ἐνσάρκωσις τῆς Συλβίας Βαρέσκο. Μὲ τὴν ὡραίαν κορμοστασιά της ἡ Δὶς Καντιώτου, την τεχνικὴν ὑπόκρισίν της τῆς φωνῆς τὴν δροσερότητα μᾶς ἔδωσε ἕνα νέον ἀλλὰ ὑπέροχον τύπον τῆς ἡρωΐδος τοῦ Κάλμαν,

ΕΒΡΑΪΚΑ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΑ

—ΤΗ ΠΡΙΒΙΛΕΖ ΤΗ ΤΖΙΔΙΟΖ—

Ἡμεῖς ἡ 'Οβριοὶ πολὺ τυχεροὶ εἰμαστέε.

Στὸ Ρουμανιία πουένεκε τὴ ρεβολουσιὸν ἠγλυτώσαμε. Τὴ Φεὸζ νὰ δώση νὰ μηένεται καὶ στὸ Σαλονίκ. Γιατὶ τὴ Ρεβέκα τὴ ντικόσμου καὶ τὴ Μωὔζ καὶ τὴ Ραχὴλ ποὺ εἶνε τὴ πρῶτοι κομερσὰν ἀπὸ τὴ ρεβολουσιὸν φοβιόζ. Ἠγράψαμε στὸ Παλαιστὶν ὅπου εἶνε ὠτουνομία ἀπὸ τὶ Τζιδιὸζ νὰ μᾶς στίλνουνε ἀφελοντές. 'Ασιμπῆ βαγιὸ 1) ὅ,τι νὰ ἔνεται νὰ ἔνεται, σακατλῆκι νὰ μὴ ἔνεται. 'Αγόρα ἡ νὺξ ὅτρες τενέμους λὺξ παρᾶς 2) τὰς κάνουμε μιὰζ μέσο. Κοτζεζίκες ἐρμόζαμ έ τσίκα βιζινίκας. 3) Τὰ στέλνουμι μία νότα στὴ μινὶστρ νὰ μᾶς δίνουνε πριβιλὲζ καὶ νὰ ψοφήσουμε ἀσκερλὴκ νὰ μὴ παένουμε, τὴ σιλοματικὸζ νὰ μὴ ἔχη κομὰντ ἀπὸ ἐμᾶς πεντὲλ νὰ μὴ δίνουμι.

Τὰ κάνουμι μιὰ μισιὸν ἀπὸ οὔλοι τοὺζ ἐκριβαὶ ποῦ ζῆν ἰλιούστρ, τὰ στέλνουμι καὶ στὴ σοσιετὲ ντὶ Νασιόν.

Τὰ γράψουμι στοὺ ἐφημερίδα Λὰ μπὸζ ντὶ ποὺ ιβλὸς 4)καὶ στὴ'Εντιπαντάν,πούρλὲ ντροὰ ντὶ ζουὶφ πῶζ εἶνε μπιριντζῆ τουτζάρ, 5) πῶς εἶνε ἄντρωποζ ἐντελε κτουέλ, ομ ντ' ἐσπρὶ καὶ πῶζ φέλουμι ντὶ λιμπερτέ. Μὰ τὴ μπίστση μας τὴ Μοὔζῆ, πῶζ εἴτανε τὶ πρίμο ἀπότρ τὰ κόβουμι τὸ τάλασσα νὰ ἔνεται μοραίαλ.

Λαρὼν Μορντοχαάϊ
Κομερσὰν ντὶ Λιμπινὰρ

1) Τέλος πάντων—2) τώρα ποὺ ἡμεῖς ἔχουμε τὸ χρῆμα. 3) Θᾶχουμε γλέντια καὶ ὄμορφα κορίτσια.
4) Ἐφημερὶς «Φωνὴ τοῦ Λαοῦ.—5) Πρῶτοι ἔμποροι.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΤΗ ΟΙ ΓΚΙΑΦΕΣ

ΣΤΟ ΒΕΡΤΙΖ

—'Ιορντάνη ἄνταμ. εἶπε τὸ γκιαβουκλοῦ μου, παράντες «Παναλλήνια» πῆρες ραβαΐζι νύχτα πααίνουμε,ἀμὰν προκοπὴ ἔτζι ντὲν εἶγε, ντουνιᾶ μάτια μου λησμονήσει ἴκουνε!...

Καὶ σὰν βράντιασε, τζαρὲς ντὲν γίνουνταν σεργιάνι ντὲν βγάνασι. Ἔτζι χατῆρι γκιαβουκλοῦ μου κάνω, σεργιάνι νὰ πααίνουμε πῆρα.

Στὸ Ὁμόνοια, ἕνα χαβάνι, χαρτὶ ἐμένα ἔντωσε, γκράμματα εἶχε Γκιαβουκλοῦ μου ντιαβάσει εἶπα: «Μπερδὶζ» ἔλεε χορὸ μεάλο ἔκανε. Καλὸ κόσμο πάαινε.

—Ἐκεῖ κι' ἐμεῖς πααίνουμε, Γκιαβουκλοῦ μου εἶπα. Σακὶν ἐμεῖς καλοὶ ἄντρωποι ντὲν εἴμαστε; Σκολιανὰ σακὶν ντὲν φοράασι;

Χουνέρι τόχω, 'Ατήνας ντρόμους ὅλους ζέρει καὶ «Μπιρδίζι» γλήγωρας βρῆκα. Σκάλες ἀνεβαίνουμε. Λαντέρνα βάραε. Ραβαΐσι γέ ονταν. 'Αγκαλιὰ ἀγκαλιὰ ντύο -ντύο χορεύασι. Ἄμα λιακωτὸ ἀναβαίναμε γκίλια κοπαρτίσαι πιάνανε. 'Εγκὼ τύμωσα, μπελιὰ βερσίν εἶπα. 'Εμένα κοροϊντεύουνε. Κάζο ὥραια, καυγὰ σηκώσει, ἀμὰ μουσικὲς ἀνατολίτικες βάλανε. Χαΐρι ντὲν καρτεράω, οὔζο ντιάταξα. καὶ ριτζά ὅλο ἐκεῖ τὸ ντουνιά. Τραγουδίσω εἴπανε, ἀμανὲ ἀρκίνησα. Ἄφεριμ. Καὶ ντόστουκρασιὰ στέλνανε καὶ ντόστου οὔζο. Καὶ κέφι βρέτηκα καὶ γιαβουκλοῦ μου χορὸ μπῆκε. Ραβαΐσι γκίνηκε. 'Ιστὲ μιὰ γιουβουκλοῦ ναζὶ ντανσέ, ντανσί φατιγκὸ ὀλντοῦ. Μετύσαι εἶχα Γιασασὶν 'Ατήνα, ἔσκουξα. 'Απὲ κορέψει ὕρεψα Νταλμανὶ παίξει, ἀμὰ ὀρχήστρα ντὲν ἤτελε. Τύμωσα 'Ατσαΐπη εἶμαι εἴπανε. Φεύγω ὕρεψα, μὰ ντὲν ἀφήνανε. Ἄμα φιλότιμο ἀγγίξανε. Κανένα ντὲν ἄκουγα. Ἔτζι κάζο ὕρευα, γιὸκ πλερώσει. Τυμωμένο φεύγκω. 'Αμὰν τζοβαΐρι μου εἶπα, ξένο ἄντρωπο μένης ντὲν ποβᾶσαι εἶπα!...

Ἄμα κείνη κατίσει ἤτελε, ραβιαΐζι ἄραζι. Πάλι φώναξα, ἄμα ντὲν ἐρχόνταν. Μακαντάσι ἄλλο βρῆκε. Σιχτίρι εἶπα Τυμωμένο ἔφυγα.

Τὸ ἄλλο μέρα βράντο ἔματα ἰφτοκίνητο σπίτι της γύρισε. Ὅλο νύχτα ραβαΐζι κράτησε πρωΐ ἕνα καλὸ ἄντρα στὸ σπίτι του πῆρε, κοιμητῆ τὴν ἔβαλε μετυσμένη λέανε ἤτανε, ποῦ κορίτζι πρᾶμμα στὸ ντρόμους ἀφήση. Ἄμα κατόλου ντὲν τὴν πείραξε.,. Νταχτυλίδι κιόλας, τὸ πρωΐ μπαχτίσι ἔκανε. Καλὸ ἄντρωπο ἀλήτεια. Καὶ ἐγὼ ὁ σασκίνι ἔφυγκα. Μπορεῖ καὶ μένα καλὸ αὐτὸ ἄντρωπο κονάκι του κοιμώμουνα κάριζε πρωΐ νταχτυλίδι. Ἄτυχο ἄντρωπο εἶμαι ἀμάν.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΚΑ·Ι·ΣΕΡΛΗΣ

Ἄρχισαν αἱ τιμητικαὶ τῶν διαφόρων ἠθοποιῶν.Μετὰ τοῦ κ. Λ. Καλαποθάκη ἐδόθησαν αἱ τιμητικαὶ τοῦ κ. Πλεμενίδου καὶ τῆς Δος Τοτὸς Λιάσκα μὲ τὸ «Κορίτση τῆς γειτονιᾶς».